

Lízatko

Milan Kališ

*

Stáli sme na rohu, ľudia okolo nás prechádzali, určite si nevedomovali, že sme nad, aj pod nimi, že sme tiež iba všade. Avšak oni neprenikli. Do čoho? Do koho? Sme nad nimi. Tak sme?! Či ako to je, dočerta, či doboha.

Malé dievčatko sa pristavilo pri našom stánku. Chcelo lízatko.

– Lízatko iba pre malé slečny, - povedala *ona*.

Bola to putujúca filozofia ženy, ktorá sa nachádza v každej žene, je to *história*.

A malé dievčatko bolo živé.

– Kde máš rodičov?

– Sú tu... za rohom...

– Si bez dozoru?

Dievčatko nevedelo, čo povedať. Najskôr iba pokrútilo hlavou, potom sa nám dlhšie pozrelo do tváří, a nakoniec akoby na súhlas zase pokývalo hlavou... Možno v tom bol rozpor, ale dievčatko ten rozpor myslelo naozaj úprimne!

*

Dievčatko s lízatkom bežalo pri snežení vedľa diaľnice. Lízatko jej zrazu vypadlo z úst.

Dievčatko narazilo do staršieho pána, ktorý kráčaľ – pomaly – oproti.

- Vypadlo ti lízatko... Pozri, tu, - povedal, a napoly sa usmial, no napoly to hovoril najväčnejšie, ako dokázal. Ten polovičný úsmev však nebol výsledkom jeho napoly vážneho hlasu.

Dievčatko si uvedomilo, že stratilo lízatko.

Obzrelo sa, a ihneď pohľadom našlo lízatko. Samozrejme, neuvedomilo si ten, povedzme, automatický, pohľad na „niečo, čo jej patrilo“.

- Kde máš rodičov? – spýtal sa pán popritom, ako dievčatko zdvíhalo lízatko zo snehu.

Lízatko je opäť v ústach!

- Rodičia sú niekde za mnou, ja som uvidela bieleho psa, ale ušiel mi. Možno nemal pána, lebo inak by mi neušiel.

*

Stroj sa ešte nikdy nepokazil. Zrejme stáli nad ním bohovia. Alebo slúžil tým, ktorí niečo milujú viac ako seba.

Stroj vyrábala lízatka. Patril do starej generácie, napriek tomu ho ešte nevyradili, zvyčajne sa lízatka, ktoré vyrobil, rozdávali iba zadarmo a len vybratým deťom. Iba zopár sa dostalo do obchodov.

Kto platil ten stroj?

Ostatné stroje, ktoré sa pravidelne kazili.

Stroje nepoznajú lásku. Lásku poznajú ruky, ktoré ich obsluhujú. A tento stroj sa nepokazil napriek tomu, že potreboval viac rúk, ako jeho novšie generácie.

A hoci sme napísali o láske a strojoch, nikto na svete, ani v tomto meste si nepamätá na to, kedy a ako bolo vyrobené lízatko, ktoré malo v ústach dievčatko...

„Pamätal si“ aspoň stroj niečím, čo nie je súčasťou ľudskej pamäti?!

*

Lízatko položila na lavičku. Svietilo slnko, teplotu vzduchu nevnímala. Hľadala pohľadom rodičov, avšak nemohla ich v mase ľudí nájsť, napriek tomu tušila, že sú blízko.

Keďže ich nenašla, našmatrála rukou aspoň *to* lízatko, neprekážalo jej, že je trochu špinavé (také úvahy v nej ešte neboli, vzhľadom na jej vek), opäť si ho vložila do úst, už zostávalo len na malých častiach drevenej paličky

Lízatko jednoducho iba lízala, a zrazu, v jednom malom krátkom okamihu večnosti, to bolo všetko čo mala, a bol v tom akýsi zázrak!

Masa ľudí sa stávala čoraz väčšou, ona však nakoniec našla pohľadom aspoň svoju matku práve v okamihu, ako sa Ona dotkla jej Otca...

*

Bola príliš malá na to, aby rozumela významu priateľstva, napriek tomu *to* žila. Bola ako väčšina dospelých, keď podala polku vylízaného lízatka kamarátke?

- Chceš?

Druhé malé dievčatko sa zapozeralo na lízatko.

Prvé malé dievčatko ešte raz oblízalo, a potom vsunulo lízatko do rúk druhému dievčatku.

Druhé dievčatko si vložilo – predsa len - lízatko do úst. A zrazu z nej vypadlo, lepšie povedané vykĺzlo:

- Toto je povrdenie nášho kamarátstva, však?

- Neviem... Len som chcela, aby si ochutnala moje lízatko. Zaslúžila si si to.

*

Dievčatko bolo choré. Na lízatko ani nepomyslelo. Dievčatko samé o sebe netušilo, akú má chorobu, ono sa len necítilo dobre. To bolo z jej strany všetko. Nemalo odkiaľ vedieť o rozdelený chorôb a o tom, ako svet funguje, pardon, vedelo o tom svojim dievčatkovským spôsobom, čo býva niekedy viac, ale v mnohých prípadoch, aj menej, avšak ono o tom menej nielen netuší.

Lízatko bolo zabalené. Komu patrilo lízatko, ak bolo zabalené? Komu sa kúpilo? A kto o tom vedel?

Lízatko možno už niekomu patrilo, ale kto to bol, ak to nebolo dievčatko?

Lízatko vo fyzickom a racionálnom svete nepatrilo nikomu, to je isté. A možno, keď odznej choroba, dievčatko sa k lízatku dajakým spôsobom dostane, a lízatko tak splní účel.

Čo je splnenie účelu?

*

Dievčatko bolo hravé. Chcelo sa hrať. No nemalo sa s kým.

Pozrelo sa na zabalené lízatko, a nevdojak sa z neho ozval hlas: - Ty budeš môj Jožko!

- Aký je dnes deň? – spýtalo sa toho Jožka, a usmialo sa.

Jožko však neodpovedal.

- To nevádi, sú aj takí, ktorí mlčia. A ty budeš mlčať najviac zo všetkých ! – a dievčatko sa skutočne slobodne rozosmialo. Bol to hurónsky smiech?

*

Na miesto, kde bolo položené lízatko, pristál drozd. Pričupil sa v zime. Nikto z ľudí si tento fakt nevšimol. Drozd však sedel pomerne zanovito. Zrazu sa zobákom dotkol trochu zalepeného miesta, jednoducho zobol. Raz, dvakrát. Nič tam však nenašiel. Ešte neodletel.

Zaspieval drozdiu pesničku.

Kto ho počul ?

Počul ho aspoň jeden iný drozd?

Dievčatko možno uvidí jedného z tých drozdov, ak vôbec dajaký počul drozdí spev. A keď ho dajme tomu – uvidí – možno dostane chuť na lízatko. Bude to nové, alebo staré lízatko. Kto vie ?

*

Niekoľko by povedal, že bol stacionárny pokoj. Dievčatko jedlo. A lízatko malo vo vrecku. Už si nepamätalo, či ho má zabalené alebo rozbalené. Len si bolo vedomé, že má lízatko. A nevdojak sa dotklo miesta, kde bolo lízatko uložené, respektíve skryté pred pohľadmi sveta, aj sveta rodičov. Bola to láska k lízatku? Bola to skrytá láska k lízatku? Je láska k lízatku vôbec dôležitá, keď je to iba anorgatický predmet?

*

Niektó si myslí, že lízatko je iba lízatko. Samozrejme, uznajme aj tento fakt. Avšak je takmer nevyhnutné – na proces zamyslenia, ktorý by nikdy nemal byť krátky, aj keď niekedy najmä pri deťoch, je to zvláštny stav (a otázka znie, už toľkokrát položená, kedy sa vlastne detstvo končí? - resp. kedy začína dospelosť?) – *zamyslenie* vo všeobecnosti je považované za niekedy až extrémny proces. Avšak nie je všetko len o zamyslení. Niekedy je to aj otázka dôvery, a často až prekvapivo ustálenej environmentálnej filozofie.

Takže je lízatko otázkou environmentálnej filozofie, alebo je to iba predmet?

*

Smutná pieseň dohrala v rádiu. Dievčatko prehodilo lízatko zo strany na stranu v ústach. A bolo mu smutno, no nechcelo sa mu plakať s lízatkom, Akoby si v duši povedalo: „Lízatko to udrží...“ Lenže je potrebné povedať, že lízatko je sladké, a dievčatko potrebovalo aj vitamín C. A ešte raz: Akoby náhodou – akoby si v duši povedalo: Je tu niekde aj nejaký pomaranč? To však už hrala iná pieseň, a dievčatko si neuvedomilo tú zmenu, Ved' bolo malé.

*

Jej otec pozeral nejakú politickú reláciu, mama varila obed. Dievčatko sa hralo s bábikami. Kde bolo lízatko? Na stole pri mame, alebo pri otcovi pri televízore?!

*

The Sun is shining
For a while
The Moon is „shining”
For a while
And what about Stick?
Who is in this sugar land? Moon or Sun?
Or both?!
Someone could say: the better is medicine
And what about real love?

*

Dievčatku sa nepáčil jeden chlapec. Zdal sa jej hnusný. To si povedala v duchu. Na lízatko ani nepomyslela.

*

Nikdy nevíete, kedy sa z hnusného chlapca stane obľúbený chlapec? Ani dievčatko si tento deň svojim spôsobom nepamätá. Ale zase si dala do úst lízatko. A potom?

*

„Chlapci zvyknú byť niekedy pekne zlí. A niekedy zvyknú byť zlí ešte skaredšie“ (pomyslí si dievčatko), avšak tým „tough“, spôsobom, dodáme. Vtedy zvyčajne dievčatká nikdy nemávajú chuť na lízatka? Ale čo *naše* dievčatko?! Má aj ono rado chlapca... tým „tough“, spôsobom? ...iba dievčatko o tom ani nemusí vedieť, veď je dievčatko.

*

The Girls and Boys are dancing or Men and Women are working together? Let say Stick in girlsboys fashion, if Woman and Man will be working together.. „Čo ma to napadlo, ženy a muži... a dievčatá a chlapci... sú predsa rozdielni... ved' každý líže lízatko inak?“ – pýta sa dievčatko v myslí, ako sa učí angličtinu. Nevie odhadnúť svoje poznanie toho jazyka – v sebe. Aký je jej rodný jazyk?! Pomyslí však na to, ako kedysi malo rado jedno, alebo viac lízatiek..

*

Osamelosť nie je choroba, len v osamelosti dievčatko má buď veľkú chuť na lízatko, alebo žiadnu chuť na lízatko. Ako keby nemalo pre koho lízať... Nie, ono predsa nelíže pre nikoho iného okrem seba. Len či je to pravda. Možno nie je. Ak niekoho má rado, ako to je? Ako to je?!

*

Podľa niektorých sa život opakuje, podľa niektorých sa život rozpína, podľa niektorých ide len o hľadanie lásky, ale malé dievčatko nevie nič z toho, a predsa, keď sa díva na riekú v meste, kde ju rodičia vychovávajú, cíti sa fascinovaná, a naozaj nevie prečo.
„Lízatko!”

*

Sú ľudia, ktorí tvrdia, že rodina je základ, pravda, ako kedy. Niektoré rodiny pokladajú cukor (aj v lízatkách) za základ života, iné rodiny vedia, že život sa skladá z väčších vavrínov, odsudkov, pokleskov, radosti, šťastia a lásky, ale každý dostáva to svoje. Kedy o tom bude vedieť dievčatko?

*

Bárskto má pocit, že peniaze chránia. Nie je to tak. Chránia zväčša tých, ktorí si to niečím zaslúžia. Ale lízatko dievčatka platil kto? Údajne otcovia si deti kupujú, a zväčša detí idú s plačom za mamami, ale je to zrejme od dieťaťa k dieťaťu niekedy iné, a hlavne dievča nie je chlapec, a naopak. Lízatko však bude vždy iba lízatkom.

*

Môže byť dievčatko s lízatkami hodené sociálnemu levovi? Sotva, súdy bežia stále, každý deň, možno jeho mama hovorí: lepšie o tom nevedieť, možno jeho otec hovorí: som zvedavý, čo z teba bude...

*

Kde sa všetko končí, a kde „nič“ začína? Aké „nič“? Dievčatko vie niečo o hrách, ale sú to len detské hry. Je lepšie nevedieť, alebo vedieť? Lízatko je vec, nevie nič, a predsa je niekedy v centre diania.

*

Hra o obrúsok je aj v detstve, len deti ju vidia po svojom. Lízatko je však dôležitý nástroj v tejto detskej hre. Dievčatko, ktoré má v ústach lízatko, vie zrazu o tom obruse viac, ako iné deti.

*

Čo horí, to horí. Čo tlie, to tlie. Lízatko horí? Lízatko tlie? Samozrejme, lízatko sa dá uhasiť malou dávkou vody. Len horí vôbec lízatko? Dievčatko to musí vyskúšať. Možno keď lízatko bude horieť, dievčatko si oblúbi už navždy v detskom čase ostatné lízatká... Nie je to však také jasné! Ak by malo dievčatko k svojmu lízatku akýkoľvek „citový“ vzťah, oheň by ho mohol vykoľajiť. Prečo by dievčatko malo spáliť svoje obľúbené lízatko? Trápenie alebo súznenie?! To sa vždy treba spýtať, keď dievčatká zapalujú svoje obľúbené lízatká.

*

Lízatko skončilo v rieke. Keďže je ľahké, nešlo ku dnu. Plavilo sa po hladine. Dievčatko ho tam hodilo zo vzdoru. Bolo zamilované do jedného chlapca. A chlapec jej v škole nepovedal ani „Ahoj“ ani „Vidíme sa zajtra“, jednoducho jej nepovedal vôbec nič. Zamilovalo sa postupne. Až včera zrazu pocítilo, že musí byť s ním stoj čo stoj. Tento pocit sa v nej vyjavil, ako dolízavalo lízatko...

*

Ten chlapec jedného dňa bez slova prišiel k dievčatku, a položil pred neho: lízatko! A potom bez slova zase odišiel. Nevedelo kam ide. Zdalo sa jej, že ide na záchod.

*

Bolo toho na dievčatko veľa, škola ju viac trápila, ako tešila. „Stále sa iba učiť, nie, to nie je zábava.“ Pri týchto myšlienkach sa pozrela na lízatko položené pod lavicou v priehradke v jej triede. Dostalo zrazu na „ten sladký predmet“ obrovskú chuť. Neprekonateľnú chuť. Ale cez hodinu jesť je vlastne zakázané. A na prestávku sa jej tiež čakať nechcelo. Prestalo sa sústrediť na hodinu. Iba si predstavovalo ako líže a nakoniec chrúme.

*

Chlapec bol trochu pomýlený, keďže po celý čas sa až zúfalo pozeral na dievča, ako pomaly rozbaľuje lízatko. Dávalo si pozor, aby sa raz ani raz nepozrelo na chlapca. Lízatko pomaly rozbalilo, a položilo ho naspäť pod lavicu na rozbalený igelitový obal. Zrazu v sebe pocítilo takú tú „svetskú“ jemnosť. Bolo na vrchole svojej zamilovanosti. Malo snád' najväčšiu chuť v živote na lízatko, lebo bolo predsa od chlapca. Ale zanovito, skutočne zanovito sa na neho odmietalo pozrieť. Malo obavu, že s lízatkom v ústach by sa na neho pozrelo, a čo je horšie, možno by sa na neho pozeralo dlhšie, ako by samo chcelo. Neovládlo by sa? Nevie. Ale nechcelo to risknúť. A chlapec trpel. Dievčatko si nedalo lízatko ani do úst, ani sa na neho neusmialo, ani nepozrelo...

*

Dievča bolo na túre s rodičmi. Išli po turistickom chodníku. Dievča si všímalo, kedy vedie otec, kedy matka, aby sa nestratili z chodníka. Na najvyššom mieste túry sa ho mama spýtala, či si dá lízatko, otec sa pozrel doľava, mama doprava. Kto z nich našiel značku, po ktorej išli? Dievča si to nedokázalo všimnúť, ale zaujímalo ju to. V každom prípade malo chuť dať si lízatko do vrečka, ale otec povedal: „Kľudne si to daj“. Mama sa usmiala. Dievča predsa len váhalo, nevedelo, čo si má myslieť. Nakoniec pomyslelo na chlapca, ktorý jej dal v škole lízatko, a rozhodlo sa lízatko rozbaľiť. A dať do úst. Jeho otec sa netváril ani spokojne, ani nespokojne.

*

Stáli sme na rohu ulice tohto veľkého mesta, neboli sme malomeštiaci. Neboli sme nikým, kto rád rozhoduje o ľudskom živote? Nemysleli sme na Cicera, ani na to, že kedysi koktal, keď sme počúvali, ako si pri stánku chlapček pýta lízatko, pričom jeho rodičia stáli opodiaľ v dave.

– P-pp-p-rosím vás, j-jj-j-jedno lííí-í-ízatko...

Lízatko sme mu podali, a hlboko sme sa zapozerali do jeho mladej tváre. Nad koreňom nosa mal jazvu. Nechceli sme sa ho spýtať, odkiaľ ju má. Bol pre nás pekný? Bolo to podstatné?!

*

Chlapček cestoval vlakom s rodičmi, vlak bol plný, a tak zavítali do reštauračného vozňa. Sadli si k voľnému stolu. Chlapček mal chuť na niečo nezdravé, vyprázané. Ešte mali pred sebou asi dve hodiny jazdy. Vo vrecku mu ležalo lízatko, na ktoré si už dlhšie nespomenul.

Za chlapcom sedel hlučný pripitý muž. Nahlas rozprával ešte k dvom iným mužom:

„Kurva, aká je toto spoločnosť. Ľudia si zoberú hypotéky, nakúpia mobily, a myslia si, že to je to všetko... Táto spoločnosť je na piču. Ja neverím bankám, ja neverím takýmto skokotným korporáciám! Ja mám manželku ako jedinú priateľku na fejsbúku. Ona je z Maďarska, je to piča, ale milujem ju. Ja nemám štrnásť rokov, aby som mal na fejsbúku dvesto priateľov!”

Mama chlapčeka nebola spokojná s výrazmi hlučného muža. Ale snažila sa ho ignorovať. No, išlo to ťažko. Povedala manželovi:

- To je strašný páňko. Odporný.

Chlapček si vysvetlil krátku vetu matky po svojom. Nevdojak sa dotkol vrecka, v ktorom mal lízatko. Ešte si nespomenul.

Otec chlapčeka sa až teraz hlbšie započúval do slov pripitého muža. Zvraštila sa mu tvár. Zrazu sa postavil a zašiel k stolu, kde sedela partia, ktorej vládol hlučný.

- Prosím vás, ovládajte sa. Je tu malé dieťa. Nie ste tu sám! Lebo sa správate, akoby ste tu boli sám.

Chlapček ani nedýchal, ako počúval otca. Ruku mal pri jeho slovách položenú nevedomelo na lízatko. Keď otec skončil, chlapček si konečne uvedomil, že má aj lízatko! Chytil ho do ruky, pretočil ho na druhú stranu, po vrecku si potľapkal.

Lízatko mu tento raz kúpil otec.

*

Chlapček sa bil s kamarátom. Ako to, že sa bil s kamarátom?

Trochu sa mu pri bitke odlomilo z lízatka vo vrecku,

Chlapček pozval kamaráta k sebe, do detskej izby, samozrejme, rodičia o tom vedeli. Chlapček požiadal kamaráta, aby mu pomohol so skladačkou, s vláčikmi, lenže kamarát postavil všetko sám. Chlapček sa niekoľkokrát pokúšal o pridanie sa, ibaže kamarát ho vždy nejako odbil, jednoducho ho nenechal podieľať sa na stavbe. V chlapčekovi postupne kypela žlč. Až potom, ako kamarát povedal:

- Hotovo.

...chlapček neudržal emócie na uzde, a udrel kamaráta do hrude. Bol to stredne silný úder. Kamarát neváhal, a začal sa brániť, absolútne nechápal, prečo bol udretý. Aj on udrel chlapčeka do hrude. Nikto neplakal.

Mama pripravovala obed. Otec si bol zabehať.

Kto bol silnejší?

Chlapček zrazu pri ďalšom údere, vykrikol:

- To máš za to, že si ma nepustil k môjmu vláčiku!

Kamarát sa na chvíľku zháčil, a tak dostal ďalší úder. Tento raz to bol možno najsilnejší úder.

Kamarát však ustál, nerozplakal sa. Len povedal:

- Prestaň.

Mama započula nejaké zvýšené hlasy. Rozhodla sa, že zájde do detskej izby.

Našla však chlapcov v priateľskom, detsky zmierlivom objatí.

Chlapček si nespomenul na lízatko, ale aj lízatko bolo súčasťou malej bitky vo vrecku.

*

Chlapček bol na malej prechádzke s otcom, mama nemala čas. V zimnom období mu otec rozprával o stromoch, ako rastú, ako sa rozmnožujú, otec sa nesnažil byť filozofický, ale jeho chlapček to vo svojom veku bral s detskou filozofou veľmi vážne. Nemal nadhľad nad otcovými slovami.

Pri jednom starom strome, vrbe, sa ho otec spýtal:

- Nemáš chuť na lízatko?
- Ešte mám... lízatko... Niekde vo vrecku... - a chlapček sa vybral rukou najskôr do opačného vrecka, až potom našiel lízatkom druhou rukou. Vybral ho, rozbalil, odlomený kúsok počas bitky s kamarátom si dal tiež do úst.

*

Chlapček sa zúčastnil športových pretekov. V behu. Bol jedným z najmladších. Otec sníval o tom, že jeho syn dostane aspoň cenu ako najmladší účastník. No nestalo sa.

Chlapčekovi bolo úplne jedno, na akú vzdialenosť sa beží. Postavil sa na štart, a jediné, čo chcel, bolo nesklamať otca. Tak to cítil. Pri štarte si nevdojak spomenul, že v starých nohaviciach má odložené lízatko. Tá obrovská chuť dať si lízatko ho prekvapila. Ale nemohol sa zastaviť, mohol iba bežať ďalej a ďalej.

Počul matku a otca, ako ho povzbudzujú. Zaťal zuby, a konečne: túžil byť čo najlepším. Nerobil to pre nikoho iného, len pre svoj dobrý pocit! Dobrý pocit, ktorý súvisel výhradne s rodičmi.

Pozrel sa ešte raz na matku, a čo nevidí, mama má v ústach lízatko!

*

Chlapčekovi sa po prvý raz v živote páči nejaké dievča, vlastne ešte dievčatko. Rád by bol s ním. Ale nevie ako. Komu o tom povedať? Vyhodnotí, že nikomu.

Páčia sa mu na ňom vlasy, oči, uši, vlastne všetko, čo s ním súvisí. V škôlke.

Jeho meno mu dáva význam, ako tá najlepšia poézia. O poézii ešte nepočul, okrem detských riekaniiek. Avšak jeho meno si v duchu opakuje, a zažíva pri tom prvé osvietenie, síce iba detské, ale predsa.

Úplne automaticky chytí do ruky rozbalené lízatko, a pritom, ako si opakuje jeho meno, si ho vtlačí do úst. A prehodí ho zo strany na stranu, až potom si uvedomí, že ho má v ústach. Nedá mu to žiadny význam, hádam až po chvíľke si povie:

- Bodaj by bolo také sladké ako lízatko... Takto sa ho dotýkať rukami, ako sa ho ja dotýkam jazykom!

*

Chlapčekovmu otcovi navrhli výpoveď dohodou. Ten sa rozhodol na ďalší deň zobrať syna do práce. Nemohol byť v škôlke, bola chrípkové obdobie a žena bola zaneprázdnená, musela dokončiť nejakú intelektuálnu prácu. Otec chlapčeka neinformoval manželku o návrhu na výpoveď. Nepotreboval ju strašiť, bol rozhodnutý to uhráť sám a ešte k tomu bol presvedčený, že to uhrá. Úspešne.

Hneď ráno kúpil chlapčekovi – synovi lízatko.

- Máš všetko, čo potrebuješ? – spýtal sa otec syna.
- Mám lízatko, - odpovedal nadšene chlapček.

Otec vstúpil do práce, do svojej pracovnej miestnosti, kde sedel s kolegyňou, s ktorou sa príliš nerozprával, držiac syna za ruku. Pozdravil. Kolegyňa si premerala chlapčeka, a odzdravila kolegu „oficiálne“, a potom povedala:

- Ahoj...

A zapozerala sa do očí chlapčekovi.

Chlapček si vytiahol z úst lízatko. Dal si ho z ruky do ruky. A potom si ho vložil do rúk druhou rukou. Chcel pozdraviť, ale hanbil sa.

*

Otec chlapčeka vošiel do kancelárie nadriadenému. Kolegyňa zatiaľ v kancelárii strážila chlapčeka. Otec odmietol podpísať výpoveď dohodou. Začal vysvetľovanie.

Kolegyňa sa spýtala chlapčeka:

- Čím by si chcel byť?
- Neviem... Možno by som chcel učiť iné deti... aké lízatka majú mať rady. Mám rád lízatka.
- Chcel by si učiť iné deti?
- Áno, áno... O lízatkách. Ako ich lízať. A o chutiach. A tak, - a zrazu sa začal znovu hanbiť. Mal pocit, že povedal veľkú hlúposť.
- Zaujímavé.

Chlapček práve dolízal lízatko. Ale nechcel z úst vytiahnuť drievko, na ktorom bolo uchytené.

Jednoducho nechcel? Skôr sa hanbil, že dolízal lízatko a práve rozprával o tom, ako by chcel učiť lízať iné deti. Taký detský rozum.

*

Chlapček ochorel. Mal údajne chrípku, ale podľa nejakého detského pocitu v ňom ochorel z dievčatka, do ktorého sa zapozeral, a ono vôbec nereagovalo, nerozprávalo sa s ním, bolo hluché voči jeho hrám. Nikomu o svojom pocite nepovedal, nemal komu, aspoň on to tak vnímal. Kamarátovi, ktorý mu poskladal vláčikovú dráhu, ako mu to povedať, keď ho nenechal stavať s ním?

A otcovi? Pomyslel si na lízatko, ktoré by mu otec zrejme kúpil, a on by chcel lízatko od dievčatka! Ale ako to dosiahnuť? Ako dostať lízatko od osoby, ktorá je tiež dieťaťom a myslí úplne inak? Chlapček sa nespýtal „ako myslí dievčatko“, iba tušil, že myslí úplne inak, „veď je dievčatko, ktoré som nikdy nevidel s lízatkom“... A tušil to všetkým, čím je, či čím bol? Či čím bude?!

*

Chlapček nemal pocit, že by ho deti v škôlke akceptovali takého, aký je. Pravda, taký pocit mohli mať viaceré deti. Jednoducho už v detstve prebieha boj jedinca s akýmkoľvek kolektívom. A deti cez rodičov tlačí kapitalizmus v topánkach, či v papučiach rovnako, či sú v škôlke alebo doma.

Chlapček nevedel, čo je to kapitalizmus, ale už to slovo počul. Predstavoval si pod ním niečo, čo sa určite odohráva aj v škôlke, len nevedel presne čo. Z jeho strany, či už kapitalizmus ukrižováva aj malé deti, alebo nie, jeho najväčším problémom bolo dievčatko, a potom záležitosť, že iní chlapci ho často nechceli nechať sa podieľať na stavaní stavebníc. Nerozumel tomu, nerozumel im, iba bol často vynechaný z kolektívu. Vždy mu to pripomenulo, ako sa pobil s kamarátom. A on sa veľmi nerád bil. Vždy sa potom roztriasol a cítil sa na teplotu bez toho, aby vedel, že by mal teplotu.

Niekedy sa sťažoval, žaloval mame, pred otcom sa akosi bál žalovať, sťažovať sa, pri ňom sa hanbil!

Často, veľmi často, ak by nemal v škôlke lízatko, ktorého sa mohol dotknúť vo vrecku, často, veľmi často by plakal, možno aj bez jasného dôvodu. V každom prípade, nechcel si rozbaľovať a dávať do úst lízatko pred ostatnými deťmi, čím si sa v ňom objavovalo, že to môže len vo veľmi vypätých a krízových situáciách. Lízatko bola jeho zbraň, jeho istota.

Jediným dieťaťom, pred ktorým by si rozbalil lízatko len tak, bolo *jeho* dievčatko. To však ničím netušilo, že by pred ním dokázal byť sám sebou, aspoň na chvíľku s lízatkom v ústach...

*

Chlapček ani nevedel prečo, ale jedného dňa, keď sa sám sprchoval (niekedy ho ešte umývala matka) - síce sa zabudol namydliť - ale keď vychádzal z kúpelne... zrazu pocítil veľký pocit, a to, že nechce byť videný nahý pred svojimi rodičmi. Tí to však vôbec nevnímali, a nevedeli o pocite chlapčeka.

Bol by jeho *veľký pocit* niečím iným s lízatkom v ústach?

*

Otec a matka sa milovali. Matka pritom vydávala zvuky slasti. Matka nikdy nepozerala porno. Slasť a sex si vedela vychutnať. Porno ju neohlo v tomto smere.

Chlapčeka zobudili jej vzdychy. Niečím tušil, že matka zažíva čosi „neobvyklé“. Vlastne ani nemal o ňu strach, len bol zvedavý. Vstal z postele. A o chvíľu už otváral dvere do manželskej spálne.

Manželom svietila pri hlavách malá lampička.

Chlapček uvidel to, čomu ničím nechápal. Vedel, čo sú bozky, ale *toto*?

– Čo to? - ozvalo sa z neho so záujmom,

Otec ku chlapčekovi otočil hlavu, bol zaujatý na svoj výkon, neuvoľnil sa natoľko, aby zažíval neprekonateľnú mužskú slasť... (Pozeral pravidelne porno, a to mu veľa bralo z úprimného manželského sexu). Matka bola blízko k orgazmu, tá už nič z *reality iných* nevnímala. Teraz nevedela nič o tom, že by mala nejakého chlapčeka... Bola to sloboda? Aká jestvuje v sexe slobode, keď sú na ňu potrebný dvaja?

– Choď spať... My s maminkou trochu športujeme! - podráždene vyslovil otec.

Chlapček pokrútil hlavou, nevedel prečo pokrútil hlavou.

Matku otcove slová vyrušili, hlavu však k chlapčekovi neotočila. Len si k sebe pritlačila manžela ešte silnejšie.

– Potrebujem lízatko! - zvolal chlapček a v podstate ušiel z otvorených dverí zo spálne. Dvere nezavrel.

*

Bol čas parlamentných volieb. Matka a otec spolu súperili, predháňali sa v dôvodoch, prečo voliť tú ich partaj. Chlapček tomu nerozumel, ale vnímal názvy politických strán, v jeho detskom svete mu dávali trochu iný význam, ako jeho rodičom. Chlapček započul slovo „voliť“.

– Ja by som volil lízatko! Lebo ho chcem, a deti majú mať právo na lízatko... - aspoň niečo zachytil zo sveta dospelých. A hneď to využil na komentár. Mal pocit, že povedal čosi veľmi dôležité, a tým sa vyrovnal obom rodičom.

*

Vychovávateľka mala podozrenie - v škôlke – že chlapček má problémy s pozornosťou. Pri ničom nevydržal dlho a mal problémy veci dokončiť. Povedala to jeho matke.

- Nemám taký pocit, doma sa správa úplne normálne. Možno len v kolektíve má nejaké malé problémy. Snád si zvykne.

Vychovávateľka priviedla chlapčeka k matke, chlapček bol práve zaneprázdnený stavbou dráhy pre formule. To ho bavilo, hlavne nikto nemal chuť stavať s ním, a tak sa tomu potešil.

- Terezka hovorila, že takmer nič nedokončíš...?
- Keď sú pritom iné deti, nemám chuť, keď som pri tom sám, všetko je v poriadku... Nemáš pre mňa lízatko? Teším sa celý čas

Matka vytiahla z vrečka lízatko. Chlapček ho nebral ako odmenu. Jednoducho *mal lízatko*.

*

Chlapček bol vystavený jednej z prvých *svojich* fotografií, ktoré vedel registrovať, a uvedomoval si, že je na nich on, jeho tvár, jeho všetko, čím bol, je a možno aj bude. Fotografiu urobila matka, na mobilnom telefóne. Tým fotografia nemala žiadny negatív. Chlapček bol zachytený ako cmúľa lízatko. To bola činnosť, ktorá mu z fotografie robila pozitívny zážitok v tom všetkom, čo z nej vnímal, čo vnímal zo všetkého, čo prichádzalo do úvahy aj po tej fotografii.

- Tú fotku budem mať rád... - povedal bez toho, aby si uvedomil, že lízat' lízatko nebude naveky, a možno z *lizania* čoskoro vyrastie.

*

Chlapec si nespomenul, ako chcel naučiť deti lízat' lízatka. Keď sa pozeral na dievča, do ktorého sa zapozeral, môžeme povedať: zamiloval? Taký čistý cit, bez závanu sexuality. Vonkoncom si nepredstavoval, ako sa jej dotýka nahej (deti to nedokážu?), jediný kontakt: bol bozk. Áno, bozk bol niečím vysnený, ale zdal sa mu nereálny.

Napriek tomu, že lízatka už tak neobl'uboval, rozhodol sa darovať dievčaťu lízatko. Dať v jeho predmete akýsi odkaz, zo samého seba, zo svojej histórie, pravda, aj keď on tak neuvažoval. Niečo ho viedlo. Niečo v ňom, niečo mimo neho?

Celý sa triasol, keď jej ho dával. Chcel povedať iba: „Pre teba,“ - ale nedokázal to.

Dúfal, že si nevšimla, že sa celý triasol.

Pozoroval ju zo svojej lavice, srdce mu búšilo. Dúfal, že si ho rozbali, a dá si ho do úst. A potom sa určite pozrie na neho, možno sa usmeje. Áno, dievča ho rozbalilo, pomaly, precízne, a potom lízatko vložilo naspäť pod lavicu. Ani raz sa nepozrelo na neho.

To obrovské sklamanie preniklo celou jeho existenciou. Tá obrovská melanchólia za časmi, kedy miloval lízatko a nič viac, a zrazu tu je dievčaťko, a prichádza citová melanchólia, obrovská vlna, ktorá v ňom zmietla všetko, čím bol. Je bezbranný. Na nič nemá chuť. Nič ho nezaujíma.

Ach, a tie jeho myšlienky:

„Keby si lízatko dala do úst, a potom by som si ho mohol dať do úst ja, to by bola blízkosť! Ak už nemôžem dostať bozk, tak aspoň takto...“

*

Ani nevedel prečo, o peniaze predsa nešlo, ale ako vyšiel zo školy – kúpil lízatko, rovnaké, aké daroval dievčaťu!

Dievča si jeho lízatko do úst nedalo, dokonca ho naspäť zabalilo, a vložilo si ho do tašky. Možno mohol snívať, že ho vycmúľa doma, alebo kdekoľvek, ale on už nebude cítiť blízkosť, ktorá mala patriť iba jej a jemu.

Lízatko zahodil, čo najďalej od seba. Zahodil ho do snehu.

„Už nikdy viac lízatká!“

*

Chlapec čítal dospelácku básničku, dostal sa k nej náhodou, jeho matka nechala rozčítanú básnickú zbierku na stole v obývačke, a on sa vrátil zo školy v deň, kedy zahodil lízatko do snehu...

Čítal, a nerozumel, napriek tomu ho viedol nejaký pocit:

*Masky, masky, a my si myslíme,
že za ne vidíme, keď ich používame,
kým sme, ak nie maskami, ktoré žijú na nás aj bez nás...*

Pritom matka nečíta básne takmer vôbec, túto básnickú zbierku však napísala jej platonická láska zo strednej školy, a tak si ju kúpila.

Chlapec si povedal:

„Aj to lízatko teraz žije na tom snehu bezo mňa, rovnako ako už teraz jej lízatko žije bezo mňa v jej živote...“

*

Chlapec si po prvý raz pozeral modelky v matkinom časopise o móde a cítil neurčité vzrušenie, pozeral si ich len kvôli telám, tváram? Nie, sníval o svojom dievčati. Ako by vyzerala v tomto časopise, oblečená v jej najlepších šatách, v šatách, ktoré si vždy oblečie na odovzdávanie vysvedčení. Jej najlepšie oblečenie! Z jeho pohľadu, z jeho úsudku, pravda, on by ju pobožkal aj v pracovnom úbore, jemu sa páči aj vtedy, keď zbiera smeti pred školou...

Ako by vyzerala v tom časopise, cmúľajúc to jeho – jej lízatko, nie, nie, on nemôže zabudnúť, napriek tomu, že sa dušoval, že zabudne, nie, nie, nemôže zabudnúť na lízatko... Lízatko je bod spojistosti, stále je bod spojistosti v jeho láske k nej. Tak je to láska, alebo čo to, vlastne, je?!

*

Matka sa pýtala chlapca, čo robí vo vani tak dlho. Chlapec si po prvý raz so záujmom obzeral svoj pohlavný orgán a rozmýšľal nad tým, ako by ho prijalo „jeho“ dievča. Chlapec zaklamal:

– Hrám sa s loďkou...

Vzápätí si predstavil, že nad ním v kúpeľni stojí *to dievča*, s lízatkom v ústach, nehľadal v tom zmysel, len si predstavil, že jej lízatko prešlo z jednej strany úst na druhú, a že by sa pozeralo na neho.

A jeho to vzrušilo.

Jedna z prvých sexuálnych predstáv, ktorá ho *uvedomelo* vzrušila...

*

Chlapček bol zrazu nespokojný s ovplyvňovaním jeho sveta matkou. Prekážalo mu, že mu vyberá oblečenie, že chce vedieť, či sa mu „nejaká páči“, a prekážalo mu už len to, keď sa ho spýtala:

- Nechceš lízatko, tak to miluješ...

Napriek jej vete, lízatko je súčasťou jeho prvej *uvedomelej* sexuálnej predstavy. Ktorá nie je iba sexistická!

Teraz potrebuje oveľa viac z otca. Potrebuje jeho otázky:

- Nechceš zájsť so mnou... na hokej?

Potrebuje najmä ostatných mužov, potrebuje vyslobodenie z citu k dievčaťu!

A potrebuje si kúpiť lízatko celkom sám, a povzbudzovať s ním v ústach, pričom to bude niečím zvrátené, a predsa správne: vidieť desiatky mužov, ako bojujú, a predsa vedieť, že lízatko je jediným dôkazom *práve v tejto chvíli* jeho pravej lásky, lebo tak ju nazval, napriek tomu, že ešte nikdy nerozoberal, čo to vlastne tá pravá láska je...

*

K tejto vete sa chlapec pripravoval dva dni, a predsa ju povedal, samozrejme, úplne neisto, hltajúc slabiky:

- Prosím, lízatko ti chutilo?

Dievča sa bezbranne usmialo. Nepoznalo odpoveď. Presnejšie, nechcelo poznať odpoveď. Lízatko si schovalo, v jeho predstavách a v jeho snoch, lízatko bolo božstvom jej lásky. Jeho lásky. Nemohlo cmúľať čosi, čo bolo tak vzácné. Bolo všetkým o čom chlapec nevedel, a rovnako, nezávisle na dievčati, aj pre neho bolo lízatkom božstvom jeho lásky. Jej lásky. Nezávisle? A neboli v ich láske niečím s lízatkom prepojení? Jednoducho v každom z nich bolo lízatko tým Bohom, ktorý rozhoduje o láske a neláske!

Mal pocit, že mu zastalo srdce, ako čakal na odpoveď.

Dievča takmer zašepkalo:

- To lízatko by som si najradšej dala s tebou... – a rýchlo doplnilo zahanbene: - ...keď si kúpiš také isté lízatko, aké si mi daroval... aby sme spolu... – preglglo na prázdno, doplnilo zaskočene: - ...spolu... lízali... aby som nelízala... samé... osamelé lízatko...
- Osamelé lízatko?

*

Bola na vrchole svojich sexuálnych síl, nosila v sebe aspoň nejakú lásku? Pracovala v masážnom salóne pre pánov, ako si hovorievala, a odmietala sa nazývať kurvou, ona je iná, ona je niečím iná, ona cíti lásku, ale ku komu? Nebola si istá, ale verila v jedinú úprimnosť, vo svoju lásku vo vyšší princíp...

Kupovala si lízatko - od nás. Pozreli sme sa jej hlboko do očí, tvár sa jej nezvrátila! Nie dnes, nie pri tejto kúpe!

*

Lízatko si dala do úst. Žmurkla na zákazníka. Nežmurkla sama od seba, niečo žmurklo v nej. Lízatko používala ako sexuálnu zbraň. Mala to potvrdené, muži sa skôr uvoľnia s jej lízatkom v ústach...

Bola vypočítavá. Ale za jej výpočítavosťou sa v lízatku skrývala *už zabudnutá* prvá láska. Jej nepoškvrnená prvá láska! S každým pohybom lízatka v ústach, ktorý bol sexuálny, sa jej predsa len v duši rozhostil aj akýsi pokoj, čosi, čo si žiadny muž nemôže v nej kúpiť. Istota, že s lízatkom je *úprimná*, a nemôže sa mýliť!

- A teraz sa ťa dotknem, - tykala zákazníkovi hádam až s akýmsi zvráteným presvedčením, že „sme si blízki našou zvrátenosťou, ale aj tak má každý z nás svoje veľké tajomstvá“. Bol v tom rešpekt k inému človeku?

*

Rozplakala sa vo svojej šatni, odložila z úst prázdne drierko – po lízatku. Posledný muž sa jej spýtal:

- Koho si naozaj milovala? Je to tak dôležité... Môže ti to zachrániť život!

A ona si automaticky, akoby nie sama za seba, a predsa: spomenula na chlapca, ako si schovala lízatko do lavice, a nevedela, čo ďalej urobiť, ako sa zachovať. V tej chvíli jej prišlo odporné, ako používa lízatko! Na chvíľu ho chytila do ruky pred mužom, vôbec sa nezamýšľala nad tým pohybom – vyšiel z nej *ako obrana, ako pohyb do budúcnosti?*

Muž sa zasmial:

- Milujete to lízatko? Aj to je láska!

*

A ďalší muž, a ďalší muž, a po hodine: naozaj ďalší muž. Nepočíta ich, nesnaží sa si zapamätať tváre, je to automatika života v nej, ktorá jej velí. Automatika, ktorá patrí ktorej strane, ak sa ona nad stranami už radšej vonkoncom nezamýšľa?

Vie, že je Boh, vie, že je diabol, ale v tvárach ich nehľadá, v tvárach hľadá pokoru, a v niektorých tvárach hľadá aj *rebelanskú negatívu*, tak to nazvala. Sex je totálne transparentný, a to jej prekáža. Stojí pred zrkadlom, dnes skončila, v ústach lízatko, teraz k nemu necíti žiadny vzťah, pri posledných mužoch už ani necmúľala, lízatko používala len ako symbol uspokojenia, ich uspokojenia, samozrejme, nie jej!

Stojí pred zrkadlom, a dlhšie si hľadá do tváre, neskúma ju, nechce vedieť žiadny výsledok *jej zápasu*, tvárou jej netrhne, ako má lízatko stále nehybne v ústach. Pomaly si ho vyberie a unavene hodí do koša, ktorý má v miestnosti, rovnaký koš vo všetkých miestnostiach. Aj koše sú tu rovnaké!

Mať lízatko v ústach v zrkadle znamená „nepokrčenie“ jej tváre, napriek mnohým uspokojeniam bez lásky? Je to reminiscencia skutočnej lásky – to ju napadne. Je to jej myšlienka, a je za ňu vďačná, nevie však, či má poďakovať Bohu, či diablove, nechce to riešiť! Bože, dočerta, nechce!

Unavene, veľmi unavene sa ešte raz zahľadá do zrkadla, a bez lízatka jej tvári niečo chýba, trhne jej svalstvom, tvár sa skutočne pokrčí... Bola to iba láska, a nebola to iba láska.

*

Jeden z mužov jej pripomínal chlapca, chlapčeka. Mohol by takto vyzerat' aj v dospelosti? Bol prehnane slušný, úctivý, a ona pri ňom nikdy nepoužila lízatko. Lízatko pri pohľade na neho nosila v srdci. Inak vo vrecku. Nezamilovala sa do muža, len pri mužovi ešte viac milovala svoje spomienky. Spomienky nie sú cesta do budúcnosti v žiadnom prípade? Spomienky ju uist'ovali, že jej láska patrí minulosti, a predsa je stále skutočná. Dokázala milovať iba chlapca?! Muži jej ako takí prišli príliš sexuálni, príliš hriešni, orientovaní len na jednu vec. A ona sa zdala sama sebe rovnako príliš sexuálna, príliš hriešna, často orientovaná iba na jednu vec. Chlapec, chlapček ju z tohto vyslobodzoval.

Ešte netušila, že milovať sa dajú aj nesprávni?

Muž jej povedal:

- Ďakujem.

Ona nedokázala odpovedať, len sa kľčovito pousmiala. A zase, automaticky chytila lízatko vo vrecku!

*

Nikdy si nekúpila lízatko vo voľnom čase, sama pre seba. Napriek tomu, mala jedno lízatko v igelitovom vrecku už veľmi dlho, a nosila ho so sebou, kdekoľvek bývala. Dala si ho najtajnejšej skrinky. A v čase pádu do životných depresí sa naň často pozerala. Akú by malo chuť?

Dôkaz starej lásky! Dôkaz existencie lásky.

Jediné bezsexuálne lízatko. Jediné lízatko, ktoré drží ostatné lízatka v jej živote v hre, a nerobí z nich otrokov jej práce. Vyslobodenie.

*

Jeden z mužov jej vyznal lásku. Bez slov. Kúpil jej tulipán, a keď sa obliekal po masáži, a po všetkom, čo muselo nakoniec prísť „do úvahy“: k činom ženy, ktorá nie je na strane lásky v tento deň!

Tulipán jej dal síce bez slov, ale potom musel vysvetliť prečo nie je ešte vykvitnutý:

- On vykvitne, keď budete sama. Chcem, aby vykvitol, keď budete sama. Teraz ide víkend. Pracujete aj cez tento víkend? - preglgol, a prekvapivo dodal šťavnatým hlasom: - Budete sama, však?!
- Mám voľno, - na jazyk sa jej tlačilo: našťastie. Ale *na šťastie* v samote príliš vlastne neverila... Stále neverí.
- Tak sa naň pozriete, keď vykvitne, dúfam, že v nedeľu. A... a on vám pripomenie, prečo sú niektorí osamelí muži navždy na strane lásky.

Tento sexuálny zákazník bol takmer jediný, ktorý jej stále vykal. Konečne, až dnes, to privítala. Zvyčajne sa nepýta mužov žiadne otázky, ale tulipán ju „pomýlil“, alebo „otvoril“:

- Čím sa živíte?

Ale muž sa iba usmial, a odišiel. Keď vychádzal, hlavu mu predsa len ešte otočilo na krátky okamih k tulipánu.

Zostala sama, bol to zhodou okolností posledný muž pred víkendom.

Ako pozerala na tulipán, dostala chuť na lízatko, po prvý raz „mimo prevádzky“.

Šťastie?

*

Tulipán rozkvitol v nedeľu. Počula zvony.

Projekcie tváří pri orgazmoch. Mala taký sen. Zobudila sa spotená. Našťastie si nepamätala ani jednu tvár.

Chcela by veriť láske. Chcela by veriť aspoň tulipánu, ten je skutočný, ten ju vyslobodzuje. Nepozná orgazmus.

Je v kuchyni. Včera zašla ešte do obchodu a kúpila celé balenie lízatiek. Keď kupovala, necítila naviazanosť na lásku. A dnes nevie, ktoré lízatko ju spasí. Nevedela si vybrať.

– Mala som kúpiť iba jedno. Na víkend by stačilo iba jedno. Lízatko, ktoré privolá spomienku. Chcela by, aby bola láska vec. Ako lízatko. Teraz ju musí privolať, nevidí v tom podvod.

Je rozdiel, keď je lízatko sexuálnym predmetom, a keď je rekvizitou lásky.

Je rozpoltená. Chcela byť lízať lízatko len za lásku, ale už ho má v sebe aj ako sexuálny predmet.

Čo vyhrá? A kto bude rozhodovať ten súboj. Iba v nej?!

Uvarila si kávu. S mliekom. Ved' je žena. Lízatko v ústach komunikuje s kávou.

– Aký by si bol? Aký si teraz? S kým si? - a potom sa v mysli spýta, nedokáže sa to spýtať nahlas:

„Žije?“ „Žije ešte vôbec?“

Nesústredí sa na lásku, ktorá by mohla byť, aj tulipán je len vec.

Láska je spomienka, ale stále v nej žije. Láska je cez ľudí večná. Ale sú ľudia cez lásku veční?

Nezdá sa jej, že by chlapec, chlapček bol v nej večný, láska je, ale človek, ktorý sa vyvíja, a dnes už možno stojí nahý pred svojou láskou, s ktorou (s)plodí deti pre ďalšiu lásku, ktorá sa v konečnosti stane tou istou, ako tá láska s lízatkom v ústach...

Možno.

*

Napadlo ju, že diabol skenuje každý jej pohyb, má všetko pod kontrolou, ako uspokojovala ďalšieho muža, ktorý šepkal iba:

– Takto to mám rád, presne takto.

A lízatko bolo otrokom. Bolo jej to jedno. Keďže prestávala myslieť. *Konečne* nemyslela.

Muž vyplazil jazyk. Ona vyplazila jazyk. Tam, kde by mohlo byť uvedomenie, zrazu nie je.

„Nech Boh obháji slepých pred diablom...“ - nezávisle na všetkom sa v nej ozvalo, ale pýcha, hrdosť a pocit, že všetko je v poriadku... boli silnejšie: „Nepotrebujem obhájiť!“

– Máte ešte lízatko? Dajte jedno!

– Lízatko je v tejto miestnosti len moje!

Muž sa diabolsky uchechtol.

A bolo jej to jasné, ako zahryzla omylom do lízatka: diabol je takýto sex, kde láska nepríde celú večnosť. Z oka sa jej vykotúľala slza.

„Nie, nie, a just nepotrebujem obhájiť!“

Zo vzrušenia sa zvhľadili oči aj mužovi.

– Iba vy viete, čo potrebujem. Ste svätá!

A lízatko sa v ústach prelomilo na polovicu.

*

Sedela vo vani. Na chvíľku mala *krásny čas*. Iba pre seba.

Voľný čas: tak prečo sa v nej objavilo spomínanie na najkrajšie orgazmy, ktoré zažila v tvárach mužov? Nechcela! Napriek tomu si to jej duša vypýtala! Bola to jej duša?!

Duša predsa „také nepodstatnosti“ nemôže chcieť.

Nakoľko to bolo nepodstatné pred jej vnútorný svet?

Nemala po ruke lízatko, aby zabránila automatickej spomienke. Aby zabránila niečomu, čo ju vydiera. Automatickým orgazmom. Peniazom, ktoré sa jej zhmotnili do morskej soli, rozpustenej v kúpeli.

„Ktorá tvár bola najkrajšia?“

„Ktorý muž si najviac vychutnal to, pre čo si prišiel?“

Takéto nútenie v myslení... Tušila, odkiaľ to pochádza, tušila kam to smeruje, donútila sa vykonať jedinú záchrannú operáciu:

Vstala mokrá, bosá, a rýchlymi pohybmi sa zaraz premiestnila do kuchyne, vybrala jedno zo schovaných lízatiek – pomyslela si:

„Potrebujem lízatko lásky, práve teraz!“

Láska predsa nie je iba lízanie lízatka, ale napriek tomu sa jej uľavilo, keď lízatko putovalo zo strany na stranu v ústach.

„Tí muži nikdy nepochopia, že v mojom lízaní je schované to najväčšie tajomstvo, ktoré môže žena mať!“

Muži však s lízatkom dostávajú presne to, pre čo si prišli, každý v podstate rovnako, oni v lízatku nehľadajú lásku a tajomstvo. Ich lízatko je sex. Možno aj sex, ktorý chce niečo viac, ale stále je to iba sex.

Sex.

Sex!

Ruka, tá, ktorou píše, sa jej – ach, zase v podstate automaticky – dostala až k rozkroku. Bolo to lízatkom? Začala sa ukájať.

Lízatko dnes neprivolalo lásku, spomienky na mužov s najlepšimi orgazmami boli silenejšie a dovedli ju k sebaukájaniu, ktoré jej prinieslo orgazmus práve pri predstave muža, ktorý *vyhral* v jej spomienkach najlepší orgazmus.

Keď skončila, zrazu vyplula lízatko do vody, kleslo na dno.

Prečo sa cítila vinná?

Stále viac a viac túžila po spomienke na to, že dokáže milovať! Dokáže?!

„Každý človek dokáže milovať, nech je akokoľvek vinný... Dokáže milovať aspoň sám seba?! Bože! Bože... Daj mi ešte raz lásku... Nech aj k mužovi, ktorý nikdy nevyhrá orgazmus, na ktorý by som mohla spomínať... Bože, čo je toto za blbosť, za hlúpu myšlienku?!“

*

Stále túžila po dieťati. Ešte nerezignovala. Ako to tak vyzeralo, život už pre ňu nebol žiadnym tajomstvom. Sexualita už nebola tajomstvom. Všetci tí muži, a ani jeden otec! V žiadnom z nich jednoducho nevidela otca jej dieťaťa.

Jediný otec, chlapec, chlapček! Deti však neplodia. Jej história však neplodí.

V minulosti sa môže podľa spomienok nachádzať aj sto otcov, je to mŕtva veta pre jej biologické telo.

„Moja filozofia je správna!“

Lízatko bol jediný predmet, ktorý bol úspešný pred mužmi, aj pred ňou samou.

Televíziu nepozera, rádio nepočúva, ona nežije v informačnom veku, niečím je to sloboda, niečím otroctvo, zvykla si, že za peniaze v sexe urobí v podstate čokoľvek, hranice v nej už dávno nejestvujú. Aký je rozdiel medzi tými, ktorí sa každý deň odhaľujú na facebooku, a medzi ňou, ktorá stráca tajomstvo tela pred toľkými mužmi?

Občas by chcela vedieť, kým sa stal chlapec, chlapček.

„Dúfam, že v ničom neklesol tak hlboko ako ja!“

„Aj v tom, čo robím, musí jestvovať Boh! Hoci vyhral diabol...“ Diabol vyhráva tak samozrejme?!

Odchádzala do práce, nezabudla si pribaliť lízatko. Toto nebude lízatko lásky!

„Lepší orgazmus vďaka lízatku!“

*

Cestovala do práce. Stovky tváří. Každá na ňu hovorila svojským jazykom, ktorému rozumela iba ona. Povedala si: „Už podľa tváří sa dá určiť hĺbka sexuality“.

Možno ju to obťažovalo, možno to bola profesionálna deformácia, v každom prípade v poslednom čase sa jej práca zahryzáva do jej voľného času, do jej cestovania, do jej pitia kávy a čaju.

Zastavila sa v jednej kafetérii, ľudia si ostentatívne nevšímalá.

„Keď už musím spolupracovať s diablom...“ – ku káve si objednala tvrdý alkohol, poldecák. A potom ešte ďalší. Vždy ju mierne naplo, keď vypila. „Dnes si to vychutnám, dnes to budem robiť na strane diabla, žiadne pochybovanie, žiadna otázna láska... Láska je smiešna...“

Nikdy by nepovedala „láska je smiešna“, ak by nemala tie dva poháriky?

Hneď pri prvom zákazníkovi si vsunula do úst lízatko, chcela iba – a teraz jej to tak pripadalo: naveky – sexuálny symbol: len aby „*tento môj muž*“ dostal lepší orgazmus.

- Páči sa ti moje lízatko? Je iba pre teba! – povedala naschvál to, čo malo zostať skryté.

Keď skončila, spýtala sa to, čo si sľúbila, že sa nikdy nespýta:

- Kúpiš mi pohárik?
- Ak mi dáš lízatko, ktoré máš v ústach...

Neváhala, podala už takmer zlízané lízatko. Muž jej objednal.

Ona bola potrebou! „Konečne“ sa znížila k tomu, čo ju vždy oddeľovalo od ostatných...

- Máš v sebe čosi, čo iné nemajú, keď sa miluješ.
- Keď sa milujem... – a zasmiala sa, teraz by to určite nenazvala tak vzletne, alkohol ju robil drsnejšou. Muž si uvedomil príčinu jej zasmiatia, stíchol. Dolízal lízatko.
- Prečo som si vždy myslel, že v tom lízatku je niečo viac? Prečo?!

V každom prípade, stuhla jej tvár, alkohol nealkohol.

*

Bola chorá, vysoká teplota, nemal sa o ňu kto postarať, bola odkázaná len sama na seba. Neblúznila o láske, láska jej však chýbala, chýbal jej blízky človek.

„Koľko orgazmov, a žiadna blízkosť...“ - bola to iba myšlienka, nemyslela ju ako výčitku.

Na nočnom stolíku mala položené už týždeň lízatko.

„Ak by mohlo privolať lásku... akúkoľvek... ale niekedy mi stačí, že privoláva mužské orgazmy...“

Nevedela, čo ju pre ňu dôležitejšie, z jedného mala peniaze, z druhého by nemala samotu.

Lízatko si dala do úst – z akéhosi prinútenia.

„Už nebojujem s diablom, diablove sa zdá moje dávanie orgazmov určite nepodstatné... Aj ja mám právo na lásku!“

Nespýtala sa, prečo je chorá. Nemyslela v božom rozmere. Bola úplne obyčajná.

Kam ju ešte dnes zavedie lízatko v úvahách?

*

Láska cez sex je v niečom podobná láske cez žalúdok. Je na niečo napojená.

Zamiloval sa do nej ďalší muž, muž v rokoch. Aj on mal pocit, že od nej dostáva to, čo ešte od inej nedostal.

Mal svoje spôsoby, bol z lepšej spoločnosti, a sex bol jeho jediný vpád „do delenia sa s inými mužmi...“ Len o jednu partnerku?

- Ak veríš v Boha, prijmi odo mňa tento prsteň, bude ťa viesť tmou a tým, čo musíš, aby si prežila...
- Pre mňa je jednoduchšie v Boha neveriť, potom nejestvuje ani diabol... Potom sme iba my a príroda vo svojej nahote.
- Neveriť v Boha v dnešnej dobe... Človek potrebuje vyšší princíp, inak nemá jeho život žiadny zmysel.
- Môj vyšší princíp končí pri tvojom orgazme, - a usmiala sa, myslela si, že slobodne!

*

Opila sa sama. Viedla ju neznáma túžba. Možno to bola túžba po slobode.

Cítila sa slobodná, ale bol to len pocit, realita bola iná.

Vedela, že je milovaná, ale ani jednému z mužov nemohla zavolať a povedať: „Pime spolu!“

Pri pohľade na lízatko, položené na stole, pripravené do práce, sa škodoradostne zasmiala.

„Milujú na mne iba to, čo každý muž potrebuje na žene bez vlastností, moja duša je neznáma!“

Pustila si hudbu. St. Vincent. Rozbalila lízatko, pripravené do práce, a počas hudby si ho vychutnávala, víno jej s lízatkom dávalo dokopy akúsi eruptívnu zmes.

„Diabol, diabol, si to ty?“ - a zasmiala sa, ako masturbovala. Zase mala ten pocit, slobodne!

Orgazmus dokázala dosiahnuť len pri masturbácii.

„Prečo mám pocit, že Boh nejestvuje, ale diabol je stále prítomný?!“

Alkohol chcel od nej vždy to isté, a ona sa nebránila.

Nikdy nečítala Sväté Písmo, ale pod vplyvom alkoholu a orgazmu sa úplne otvorila, niečo ju viedlo k odloženému Svätému Písmu (po matke), chytila ho do rúk, privinula si ho k srdcu.

„Kontakt s blízkymi, ktorí už tu nie sú...“

K čomu všetkému ju vedie diabol, a k čomu Boh?

K čomu všetkému ju vedie alkohol, a k čomu orgazmus?

*

Bol úspešný politik, v podstate na vrchole ľadovca. Mal svoj tím, a minimálne súkromie. Vyšiel na ulicu. Potreboval aspoň trochu slobody, vedel, že ju nedostane. Ihneď s ním boli dvaja. Zamieril k nášmu stánku.

- Lízatko predávate aj s láskou? Pekná spomienka, keď som ešte veril na lásku... - povedal, a zasmial sa. V jeho slovách bola stará sloboda povedať niečo bez sebakontroly.
- Už neveríte v lásku? - spýtala sa História cez ženu, ktorá mu podávala lízatko.
- Môžem veriť aspoň na to, čo bolo...
- Veriť by sa malo aj na to, čo bude...

„Keď rozhodujete o tom, čo bude, čomu veriť?“ - pomyslel si, ale zmĺkol. Lízatko stisol do ľavej ruky.

Žena sa mu pozrela do tváre, jej pohľad opätovoľ. Nezvrátilo mu tvár, len chrbticou mu niečo prešlo... História o tom možno vedela, žena však určite nie.

Dostal veľkú chuť na lízatko, dostal veľkú chuť na vyslobodenie!

*

S lízatkom v ústach spomínal. Ako dokázal milovať. Áno, on to tak nazval. Ako dokázal milovať dievčatko, dievča. Je to jediná spomienka, ktorá ho vyslobodzuje.

Dúfa, že má rodinu, deti, a že je šťastná svojím spôsobom, že sa jej život naplnil.

Pre spolupracovníkov je lízanko znamením, že o chvíľu prídu dôležité rozhodnutia.

– Kto verí, že láska je stále hybnou silou? - spýta sa do pléna. Spolupracovníci mlčia.
„Politika nie je pre lásku...“ - pomyslí si.

„Je čas vyjednávať...“

*

Zostal sám, polnoc sa blíži. Nemá sa s kým milovať, nemá komu šepkať. Zostali knihy a lízatka, spomienky na to, že aj on bol schopný milovať. Myslí si, že teraz už nie je.

„Čo by som robil bez tých spomienok?“

„Každý človek potrebuje dôkaz o tom, že dokáže... alebo dokázal milovať...“

Číta *Burnout Society* od Han-a. Má rád filozofiu, ale uvedomuje si, že Han nemusí robiť ťažké rozhodnutia, jedno je písať filozoficky, druhé je rozhodovať o väčšine národa.

Otvoril si víno, a zrak mu padne na lízatko, položené vedľa knihy.

- Stále je to dôkaz mojej lásky, všetko raz zanikne, ale dôkazy lásky prežijú do večnosti...
Láska je metafyzické tajomstvo. Ja stále cítim lásku... k dievčaťu. Iná láska už nie je možná.
Dospelé ženy nedokážem milovať, - nahlas dopovie.

Niečo pukne v lízatku.

Zahľadá sa na lízatko. Dopovie, s vážnym hlasom, ako si prejde rukami po tvári:

- Skrytá energia lásky...

*

Mal silnú depresiu. Nikomu o nej nepovedal. Zvyčajne si navečer zabehne. Dnes si ľahol. Ležal asi desať minút.

Už bol v pyžame.

Potom sa postavil a otvoril si víno. Rovnakú značku, ako mala otvorenú žena, ktorá bola kedysi dievčatom, dievčaťom. Samozrejme, ani jeden o tom nevedel. Pili víno vlastne spolu – a každý sám – v tom istom čase. A mysleli na seba.

Mal stále odložené lízatko z toho dňa, keď jej daroval lízatko. Áno, kúpil vtedy dve, veď to vieme.

„Ak jestvuje láska, jestvuje aj moje lízatko v rovnakom nočnom stolíku, v ktorom mám ešte Sväté Písmo...“

Myslel na to, prečo ju nikdy nepobozkal. Ak bola na svete žena, ktorú by chcel pobozkať, bola to stále iba ona.

Spomenul si na to, ako zahodil lízatko do snehu.

A spomenul si na to, ako sa jej spýtal:

– Osamelé lízatko?

Mal pocit, že v tej otázke bola budúcnosť.

Nikdy sa jej nepriznal, že *vtedy* kúpil dve lízatka.

Teraz chytil do jednej ruky Sväté Písmo, a do druhej ruky osamelé lízatko, ktoré je už *osamelé* roky...

„Stále je to rovnaká láska...“

*

Vstal. Jeho spánok bol plytký, napriek tomu sa snívalo, a on si priezračne spomínal. Dospelá žena, ktorá bola kedysi dievčatom, dievčaťom, stála nahá na nejakej planine, lízala lízatko a hovorila - k nemu:

– Čítaj Písmo, ja zatiaľ s lízatkom obslúžim mužov, napriek tomu je v lízatku láska...

Jej nahoty sa zľakol. Ničím mu neulahodila. Zdalo sa mu to niečím pornoidné, a on porno neznášal. Myslí si, že časté pozeranie ohrozuje lásku. Robí zo sexu niečo, čo dehonestuje človeka.

On už roky nemal *slobodný* orgazmus. Všetko sa odohrávalo v snoch, a on mal často po polúcii akési nejasné výčitky. Išlo skôr o povinné vylúčenie semena, ako o pôžitok.

„Tá žena musela hlboko klesnúť...“ - napadlo ho.

„Ak používa lízatko ako sexuálny nástroj, ako ju môže ochrániť, ako môže ochrániť našu lásku?“

Pri spojení „našu lásku“ mu prišlo skutočne smutno.

Vedel, že človek môže klesnúť, a stále milovať. A napriek tomu, že on sa pri akomkoľvek sexe cíti ako zviera, cíti sa nepohodlne, a hovorí, že sex je trest, nič sa nemení, aj keby jeho stará láska bola *kurva*...

Zoberie lízatko do rúk, a položí ho na Sväté Písmo.

„Tu musí existovať spojitosť medzi lízatkom a Písmom, keď to zachytila v sne!“

*

Jeho spolupracovníci sa nikdy nespýtali, prečo obľubuje lízatka aj v dospelosti.

Raz povedal do pléna:

– To, čo znamená lásku, zostáva...

Napriek tomu, keď o ňom točili televízny portrét, k lízatka sa nepriznal. Lásku považoval za intímne tajomstvo.

Ak by *kurva* pozerala televíziu, alebo čítala noviny, vedela by, kým sa jej láska stala. Ona však bola slobodná v neinformovanosti. Bola to vlastne jediná sloboda, ktorú ona slobodou ani nenazývala.

Napriek tomu, vždy, keď lízala lízatko, niečím tušila, že on stúpa vysoko, keď ona klesá čoraz nižšie...

Napriek všetkému, vždy, keď lízal lízatko, niečím tušil, že ona klesá nižšie... a nižšie vo všetkom, čo za nízke považoval, pričom on stúpa čoraz vyššie v rovnakej sociálnej filozofii!

Vykríkol, ako zobral do rúk Sväté Písmo:

„Lízatko nás drží v previazanosti, a iba Boh vie ako a prečo!“

Bol hlboko presvedčený, bola to v tom rovnaká viera, ktorá ho držala pri živote, že aj ona miluje lízatko ako jedinú spojitosť s láskou, s jeho láskou, s jej láskou, s ich láskou... Jednoducho veril v *tú pravdu*, a to bol jediný dôvod, prečo mal rád lízatka!

*

Sedel v kostole, jeho pozícia bola zaručená, veľa ľudí ho rešpektovalo, veľa ľudí mu závidelo, on svoju pozíciu ironizoval sám v sebe.

„Na pozície neverím, tu jestvuje iba: slúžim dobru, slúžim zlu, nič medzi tým...“

Zľahčoval?

Dotkol sa lízatka, ktoré mal vo vrecku. Bolo to *tajné* lízatko. Nehľadal dôvod prečo ho zobral.

Pohľadom v dave hľadal ženu, ktorá bola kedysi dievčatkom. Dievčaťom. Možno tomu chýbala racionalita, ale nechýbala tomu nádej.

Veril vo vyvolenú lásku!

Kňaza nepočúval. „Chcem počúvať svoje srdce... Jeho cesta je jasná, existuje len jedna láska, ktorá ma naplňa...“, chcel sa venovať odkazom sveta kostola, ale všetko bolo príliš svetské pre rozmer jeho lásky. Ľudia boli cudzí, bol si istý, že jeho láske rozumejú iba vyvolení!

Nech klesla akokoľvek, a kamkoľvek, stále bola vyvolená! Teraz tomu priesračne rozumel. Stačil ďalší dotyk lízatka.

*

Dostala sa k nej informácia, po dlhom čase nevedomosti, áno, je to on! Zhliadla ho na chvíľku v televízii, keď kráčala do práce. Bola to náhoda, pre ňu predurčenie. Tak bola to náhoda?

Čo všetko dosiahla jej jediná úprimná láska?

Spomenula si na Sväté Písmo. Musí čítať viac, tam je odpoveď.

Dnes bude mať jej práca zmysel, pri orgazme si predstaví, ako dáva orgazmus jej láske!

A zájde do najväčšieho mestského kostola, na polnočnú omšu, pri sviatku, o ktorom vieme všetci. Niektorí v ňom vidíme zmysel, odkaz, niektorí len konzum, a tí najšťastnejší v ňom vidia priateľstvo. Pokračovanie priateľstva.

Ona verí, že ho stretne, teraz je v tom zmysel, aj keď je *iba kurva v kostole*, jej duša je nad mnohými veriacimi!

Je s ním previazaná, ako chytá v kostole vo vrecku na novo zabalené lízatko, to lízatko, ktoré jej kedysi dal.

Omša končí, ľudia sa zdvíhajú, ona ho zrazu zahliadne, stisne silnejšie lízatko. On k nej otočí hlavu, dotkne sa svojho lízatka vo vrecku. Sú od seba vzdialení. „Láska jestvuje!“

Ak v nich láska jestvuje, rád by sa k nej predral. „Ale čo by som jej povedal? Môžem byť patetický: láska jestvuje, pretože jestvuje!“

Ak v nich láska jestvuje, rada by mu ukázala to jeho lízatko, ktoré zvierá vo vrecku...

„Prosím, ak Boh jestvuje, urob niečo, v mene *nášho lízatka!*“

*

„Boh to tak chce!“ – pomyslí si... muž, pomyslí si... žena.

Ak by nemali lízatká vo vreckách, ale tie ich vedú k stretnutiu zoči voči.

Ona sa nenápadne snaží priblížiť k nemu, on sa snaží rovnako.

Predbiehajú starších, predbiehajú páry, napriek tomu, že obaja nemajú radi tlačenicu. On len povie: „Prepáčte, toto je o láske...“

Pri východe z kostola sa stretnú. Mali by si pamätať, kam sa im vnoril zrak predtým, ako sa jeden druhému pozreli do očí, a kam sa im ten zrak vnoril potom. Obaja sklonili hlavu, celkom automaticky. On na to nebol zvyknutý, ona vyplazila jazyk. Prijala to stoicky.

Všetko, čo mali spoločné, sa na nich vyplavilo v sekunde pozretia sa do očí. Lízatká. Ich lízatká! Vzájomné lízatká. Niečo ich viedlo, ako si on vybral z vrečka lízatká, ako si ona vybrala z vrečka lízatká.

Usmiali sa na seba, možno pre nich ešte nejestvovali spoločné slová, ako si ona vložila *jeho detské* lízatká do úst. A predsa si spomenula, ako dala s lízatkom mnohým mužom orgazmus. Vtedy mala vážnu tvár. A on jej vážnu tvár pochopil ako výzvu. Aj on si vložil *jeho detské* lízatká do úst. To ju vyslobodilo!

Vzájomnosť. Silná vzájomnosť ich naplnila.

Cmúľali a ich pohľady privolávali lásku v mene histórie. V mene histórie, ktorá nebola iba o nich dvoch. Sudca ich lásky bol privolaný v momente, ako si jeden pred druhým vložili do úst lízatká!

*

Ľudia do nich narážali, napriek tomu, že boli „v duchovnom stánku“, niektorí si neodpúšťali komentáre.

Čím viac lízala, tým viac si uvedomovala svoje *skurvenie sa* voči životu, v ktorom jej bolo darované lízanko.

- Už viac nie som tou, ktorej si daroval lízanko... – povedala, a tým prerušila *to veľké tajomstvo*, ktoré im vládlo.
- Ale lížeš slobodne a sama za seba pred mnou, to musí mať nejaký zmysel, to musí z teba niečo chcieť... Možno oslobodenie, - povedal prvé, čo ho napadlo. Rýchlo sa túžil opraviť: - Lížme, neberme si nás zázrak... – skôr ako však stihol povedať „mlčme“, ho predbehla, samozrejme, to „mlčme“ by aj tak jeho autocenzúra zhlta skôr, ako by to vyslovil...
- To lízanie je ako bozk, ktorý som už dávno nedostala, aj keď som iba kurva... – to, čo ju viedlo do slov, v ktorých čoraz viac strácala *to veľké tajomstvo*, by niekto nazval zlom, ktoré sa v nej usídlilo, ale v skutočnosti všetkých duševných premenných išlo najmä o neuverenie tejto situácii. Bolo to príliš neskutočné na to, aby sa v nej objavilo *dobro bez spochybňovania*.
- Lízanie je naše večné bozkanie, - muž však veril, a v žiadnom prípade nechcel stratiť túto chvíľu! Akoby prepočul slovo kurva, áno, počul dobre, ale veril natoľko láske, že ešte aj to slovo mu dotvorilo obraz o ťažko skúšanej duši, o ťažko skúšaných dušiach. – Lížme, a chvíľu kráčajme vedľa seba, dajme si konečne to, čo sme si ako deti nedokázali dať. Teraz je ten čas! – vôbec si neuvedomil pátos vo svojich slovách, bol presvedčený *o svätej obyčajnosti jeho slov*.

*

Vyslobodili sa od iných pohľadov, hlavne v živote politika nezvyčajné. S lízatkom v ústach bol však upriamený na riek, vedľa ktorej kráčali, rieka sa mu zdala v zhode s tým, čo cítil. Rieka je ako budúcnosť, ktorú ľudia často ignorujú, chcú vidieť iba súčasnosť, ale žiadna časť rieky nie je v *za sebou plynúcom čase* na tom istom mieste.

Láska nie je húpací koník, aj ona sa stále síce hýbe, ako rieka... Nieкто by mohol povedať *aj ako húpací koník* (bola by to práve *kurva*?) – na prvé zdanie, ale na rozdiel od rieky či lásky, húpací koník sa v pohybe predsa nikam neposúva. Nič nie je tak odlišné od seba v pohybe ako láska a húpací koník!

Kurva bola húpacím koníkom *v zle* jej predstáv? Láska s lízatkom v ústach v nej narážala na pohyb húpacieho koníka. Nikam sa nemohla posunúť. Niečím to tušila. Lízanie čoraz menej vnímala.

...vedel, že nie je sám, že stále nieкто na neho dáva pozor, a Boh, ani diabol to neboli, napriek tomu, že aj on jednému z nich slúžil. A Boh, a diabol ho filozoficky tak či tak „vlastnili“ (ak Boh môže niekoho *vlastniť* - pri diablove nepochybujeme).

- Láska... medzi nami... to je nemožné, nie sme malé deti, a lízatka nemajú takú moc, - povedala, v tej vete nebol žiadny pohyb v láske. Prečo? Ak bolo zlo naozaj touto vetou... Verme radšej racionalite? Verme radšej odkazom, ktoré vysielala každý človek vo svojom živote, zo svojho života...? Mohol to byť zlom jej života, ale ona neverila na žiadnu dlhovekosť v jej citoch, v jediných, v čo naozaj verila - a zrazu sa to prejavilo v nahote – bolo dávanie orgazmov, to bola jej, možno pochybná, ale predsa: sila!

Aj kurva musí niečomu veriť v životnom závode, do ktorého ringu stupujú všetky fyzické i metafyzické premenné, a ona verila teda v silu, ktorú dávala. Nebolo to zdarma, ten účet, ktorý si to od nej pýtalo (čo? kto?)... Nevedela by pomenovať to *čo? kto?*, nevedela by to takto rozobrať, napriek tomu to cítila presne takto v týchto okamihoch!

- Láska... medzi nami... napriek ďalšiemu vyslovenému si to povedala... napriek svojim slovám... si tomu prisúdila... existenciu!

Zmiatol ju, ale možno aj niečím osvietil, pretože si opäť uvedomila, že líže, a že robí niečo, čo nedokázala, keď bola dieťaťom zamilovaným do rovnakej bytosti, ktorá teraz kráčala vedľa nej.

*

Orgazmy, orgazmy, všetky orgazmy, spojte sa, a vytvorte stenu pre lásku...

Stena pre lásku bola stále prítomná, napriek jej odhodlaniu milovať, oddať sa láske, napriek tomu, že cítila, že môže dať niečo človeku, ktorému *to nemala ako dať*, keď bola bezsexuálnym objektom...

Dieťa však cíti... koná s čistým štítom! Je plátom Boha.

Pozrela sa na neho, a v sekunde sa jej zvrátila tvár, myslela práve na to, akoby vyzerala jeho tvár pri orgazme!

- Niečo nesprávne... sa ti muselo stať... – povedal, ako si všimol to zvrátenie tváre.
- Dala som stovky a stovky orgazmov, a práve som si predstavila, akoby vyzerala tvoja tvár...
- Pri...? – nedokázala povedať to slovo, sex bol jeho nepriateľ, myslel si, že „nepriateľ duše pred Bohom“...

Prvá dolízala lízatko. Pocítila veľký smútok, že ju nespojilo s ním viac.

V samote si myslela, že by to bol zážitok na celý život, teraz to bol zážitok len na niekoľko minút, rovnako ako *tie orgazmy*.

Bude to súboj: orgazmy cudzích mužov verzus blízkosť vyvoleného muža!

- Cítim niečo obrovské, ale čo je to láska? Nevie, či som schopná lásky, o akej ty... – nevedela však zvoliť to správne slovo.
- O akej ja... – ani on nedokázal nájsť správne slovo, ako si vytiahol lízatko z úst, ešte nebolo úplne dolízané! Jej cudzie orgazmy mu brali strašne veľa zo zážitku, ktorý si vysníval.

„Lízal som s väčšou pokorou,“ – napadlo ho, ako vysvetlenie prečo on ešte nedolízal.

Obom padol v rovnakom okamihu pohľad na riekku vedľa nich.

„Rieka, rieka, daj nám šancu! Ešte... ešte... daj nám šancu!“

*

Lízatko držal v ruke. Snažil sa jej preniknúť do očí, do duše. Musí byť viac ako iba *kurva*.

- Zdá sa, že ja verím v lásku, zatiaľ čo ty už nie. Ale aj kedysi dávno som ti dal lízatko ja, takže ja verím, to na začiatok stačí.
- Na začiatok, - a pousmiala sa, niečo v nej jej zabránilo ironickému uškrtnku.
- Bez viery hráme iba hru, ktorej karty počíta len diabol... Je to kruté, ale šťastie pre mnohých je, že tú krutosť hry vymazali z vedomia, ale hra zostáva... Je to ako so všetkým, čo je v moci odvrátenej strany, zla... Zlo je najvýraznejšie, najsilnejšie, keď o ňom nevieš, keď o ňom pochybuješ... To určite vieš, to sa hovorí... aj medzi... – chcel povedať kurvami, ale rýchlo si to rozmyslel, a dodal: - ...medzi padnutými ženami... Diabol je po Bohu najsilnejšia duševná bytosť, aj keď je diabol bytosť, alebo je iba *jednoducho* diabol? Diabol stačí, - odhodlal sa k zatiaľ najdlhším slovám, ale bol natoľko presvedčený o svojej pravde, že sa mu tie vety zdali ako jedna súvislá poctivá vetná kázeň *pre jeho kurvu, spadnutú lásku...*

Tak mal pravdu?

Minimálne mal pravdu pred jej dušou. Respektíve v jej duši.

...v jej duši rezonovalo, čo povedal až natoľko, že to, že bola označená ako padnutá žena, ju ničím neurazilo. Ona sa v láske *medzi nimi* cítila ako zranená, niečím zradená, ale tú zradu nevedela pomenovať, hoci sa pokúsila:

- Ja som samú seba nezradila, keď som chcela iba prežiť... Ak som sa snažila prežiť najlepšie ako som vedela... Tak snažila som sa najlepšie, alebo som niečím podvádžala, a tým som naozaj padla...?
- Si mi blízka. Ani nevieš ako. Je to zázrak!

*

Dokráčali až pod most.

Mal pocit, a jej „morálna a etická spadnutosť“ ho v tom čoraz viac podporovala, že je mu čoraz viac bližšia. Nakoniec on v politike musel často robiť rozhodnutia, ktoré boli za čiarou. Ako hľadel na jej do istej miery plnoštíhle (on ju tak vyhodnotil), ale stále prítiažlivé telo... Vedel, že má iskru, nielen v očiach. Vlastnila niečo, čo bolo za hranicou zmyselnosti. A to ho podporovalo vo výraznom pocite, že Boh mu cez ňu dáva odkaz:

„Reálna šanca na vzťah. Tvoja posledná!“

*

Dokráčali až pod most.

Uvedomila si, že stoja pod ním. A práve pod mostom si uvedomila, že on „pod most“ nepatrí, že je veľmi vysoko v spoločenskej hre.

Ako *kurva* sa naučila vnímať spoločenskú hru cez peniaze a úspech (samozrejme?), o tom niet pochýb. V poslednom čase ju viac a viac bavilo dávať orgazmus úspešným a mužom, ktorí mali „niečo viac“, nejaké kúzlo v spoločenskej hre. Nepoznala ich veľa, a práve pre to sa na nich – postupne – v podstate nevedomky, začala orientovať.

Zrazu sa obvinila:

„To lízatko je stále sexuálny symbol, on sám je sexuálny symbol, predstavuje silu, moc a peniaze. Má všetko, pre čo to moje lízatko bolo vylízané! Nie je to láska, je to život... Ide mi o život!“

Kto jej to šepkal, keď v sebe pocítila odkaz:

„Reálna šanca na vzťah. Tvoja posledná!“

*

Objal ju pravou rukou. Bolo to po prvý raz, čo sa dotkol ženy inak ako pracovne!

Súdy súdia, aj keď sa žien nedotknete nikdy, aj keď sa žien dotýkate pričasto...

Súdy pekla, súdy neba. Ktorý je silnejší?

Vnútorne ju striaslo. Prišlo jej to cudzie, a za tento dotyk nemala zaplatené. Ale jeho ruku nezložila zo svojho ramena.

– Cítiš to? - spýtal sa jej, ako bol nadchnutý.

Pozrela sa na neho bez odpovede. Jej vážna tvár, jej chlad ho ovalili.

– Potrebujem lízatko, - nakoniec povedala. A doplnila bez toho, že by sa dotkla jeho ruky na svojom tele: - Ďalšie lízatko, ktoré mi kúpiš...

– Ak by jestvovali lízatka, ktoré si nemusíme kúpiť, ktoré si vyrobíme svojpomocne.

– Sú také, ale je to ťažké.

– Ako všetko, čo si človek vyrobí svojpomocne...

– Mal by si sa pokúsiť, - mala pocit, že túto vetu povedala, len aby niečo povedala, len aby pokračovala, len aby ho upokojila.

– Mali by sme sa pokúsiť.

Nerozumela, prečo by sa „mali pokúsiť“. Ona s tým nič nemá, jej stačia lízatka, ktoré sa dajú kúpiť.

Opäť pocítila veľkú cudzosť k jeho ruke, aj on cítil, že nie je *teraz* správne, aby ju objímal, ale nechcel prehrať – hneď v úvode.

– Tak cítiš, že som ťa objal celkom vážne, namiesto kúpi ďalšieho lízatka?

– Mal by si mi ho kúpiť... ak chceš, aby som sa vrátila k pocitom, ktoré neboli *nikdy* dokončené...

V ruke, ktorá ju objala, mu puklo.

*

Stáli na odvrátených stranách, ale niečo mali možno spoločné, a to chuť nebyť viac sama, sám.

Nie, tú ruku ešte nezložil...

Avšak, ak mali niečo naozaj spoločné, bolo to lízatko.

Dá sa vzťah stavať na lízatku?

Aspoň on tomu veril, preto tú ruku ešte nezložil...

A pre ňu to bol muž, ktorý jej kedysi dal *naozaj* lízatko: „nemôže byť predsa zlý vo vzťahu...“

Bojovala s jeho rukou, v mene toho lízatka vydrží!

*

Objavilo sa v ňom:

„Láska, ktorá musí byť!“

Objavilo sa v nej:

„Výdrž, ktorá musí byť!“

- Prosím, kúp mi lízatko... - zašepkala. A tým ho vyslobodila z jeho boja. Prosba „lásky“ sa nedá obísť.

Zavítalo do neho skutočné, podľa neho v tej sekunde aj jediné pravdivé:

„Nie, prosba lásky sa nedá obísť!“

*

Chytila ho za ruku. Mala pocit, že musí podporiť svoju prosbu dotykcom ruky.

Bol plný šťastia.

Bola plná akejsi potreby, ktorá sa nedala presne špecifikovať.

- Áno, samozrejme, kúpim ti lízatko, ak ho potrebuješ ako potrebu... ako rekvizitu... pre našu lásku.
- Vystihol si to. Bude to rekvizita. Aj pred tým bola rekvizita, - ale vialo v nej slovo: potreba...
- Hľadáš naplnenie a dostaneš ho.

Nevedela, o čom to hovorí, ale usmiala sa. Mala zrazu pocit, že má prevahu. Je *konečne pri ňom* žena, ktorá dostáva presne to, čo chce! A ako to chce, jeho vety to nemohli zrušiť.

Kráčali popri rieke, smerom do centra.

Dostával krč do ruky. Musel prerušiť objatie.

Čo vlastne mal?

Na chvíľu sa cítila slobodná, a to keď kráčala bez jeho dotyku.

Ponúkol jej druhú ruku, aby ju chytila.

Ako ju chytila, sloboda bola preč.

Pomyslela si:

„Niet väčšieho rozdielu, možno lízatko bude vyslobodenie...“

*

V centre bolo plno ľudí. Bol zázrak, že do seba nenarážali. Ťažko určiť, koľko z nich malo svoj cieľ, v každom prípade *kurva a politik* mali svoj cieľ: rovnaký stánok, v ktorom kedysi dostali obaja lízatka. Nezávisle na sebe, nepovedali si o tom obchode, ale niečo ich tam viedlo.

Čakala ich tam história v podobe ženy, ktorá lízatka predávala *už roky*. Dosiahla nejakú filozofiu *predávania lízatka*? Sídli v nej história, o ktorej nič nevedela. Sídli v nej história, ako sídli v každom človeku, ktorý sa narodí a niečo chce.

Zastali pred stánkom, ešte bol otvorený. Posledných päť minút.

Predavačka na nich unavene pozrela. Nespoznala v nich deti. Možno, ak by bola menej unavená...

Stále sa držali za ruky, pri pohľade *ženy* do ich tvárí, sa politik úprimne usmial, kurve sa znovu zvrátila tvár, ale on si nič nevšimol, bol zaujatý predavačkou a tým čo chcel.

Predavačka odpovedala na úsmev prívetivosťou, prekonala samú seba:

- Takže dve lízatka... Dospelí, nieto ešte páry, si málokedy kupujú lízatka. Snáď vás to utuží...
- a pozrela do tváre *kurve*, tá pod vplyvom zvrátenia tváre pred okamihom, radšej sklonila hlavu. Nebolo to automatické, ale predavačke to pomohlo. Do ukazováka sa jej nahrnula dajaká sila! A v srdci jej buchlo.

Politik nadšene prikývol:

- Lízatka pre štart našej lásky! Do večnosti!

Kurvu napadlo:

„Štartujeme s každým novým lízatkom... Aké šťastie!“

*

Dali si súčasne lízatka do úst.

- Ktorí ľudia v nás vidia vzťah? - spýtal sa so záujmom *politik*.

Pomyslela si, ako jej znovu vložil ruku do jej ruky:

„Ktorí ľudia nás vidia a prečo?“

Nakoniec odpovedala:

- Naše lízatka sú dôležitejšie ako to, čo v nás vidia ostatní ľudia!
- Láskou? Dôležitejšie láskou, ktorá z nich ide?! Ale to, čo vidia ostatní ľudia, tvorí energiu...
- Energiu pre nich.
- Energiu pre nás.

Ironicky sa pousmiala.

Predavačka zatiaľ zamkla stánok.

*

- Zájdi ku mne...

Povedal to istý si svojim postavením, presvedčený – s lízatkom v ústach – o láske, ktorá bola predurčená. Na svete zrazu nejestvoval nikto, kto by mu mohol oponovať.

Ostatní ľudia neboli nikdy nepodstatnejší v jeho vete, napriek jeho: „ale to, čo vidia ostatní ľudia, tvorí energiu... pre nás“.

Chcel ju mať v jednej miestnosti iba pre seba, bolo to vlastníctvo hneď v základe, ale netušil to, cítil sa predsa stále tak slobodne!

Chcel ju mať – v tajomstvo jeho pohybov, slov, a mimiky, ktoré by už nikto iný nevidel!

Doplnila – neuvedomujúc si jeho duševnú pozíciu, uvedomovala si iba materiálne:

- Na pohárik?

Ešte nikdy neponúkal ženu alkoholom. Prišlo mu to zvláštne.

Bol *takmer* fundamentálny kresťanský politik. A napriek tomu stratil v politike etiku svojej bytosti.

Spýtal sa automaticky, bez emócií, akoby tomu nemohol uveriť:

- Na pohárik?!

- Ženy a muži spolu pijú... – a zasmiala sa.

Zdalo sa mu, že ide o pokračovanie ironického pousmiania sa, zrazu si myslel, že odhalila jeho „panenskú“ v kontaktoch so ženami“.

Nenapadlo ju to, ani v najmenšom, vyzeral predsa k svetu!

Pre ňu bol mužom, ktorý aspoň raz *musel* pretiahnuť ženu bez lásky!

Nevedela prečo, možno to bolo tým lízatkom v ústach, chcela byť pri ňom *lahkou, koketnou!*

- Ak milovanie nespeje k fyzickosti, nikdy sa nedozvieš pravdu... – prekvapivo zopakovala vetu, ktorú jej povedal jeden z tých, ktorí ju milovali!

Napriek potrebe byť *lahkou, koketnou*, tá veta ju teraz prevancovala, rovnako ako jeho!

Náhoda?

V tej vete náhoda nie je obsiahnutá.

Pocítila v sebe obrovskú silu, vedela všetkým v sebe, aj mimo seba, že *má pravdu!*

Zľakol sa.

Ponúknuť jej mohol víno, ale doteraz sa ešte nikdy nedozvedel pravdu! A *jeho pravda* bola všetko, pre čo si myslel, že žije!

Pud sebazáchovy z neho vytiahol:

- Tá veta patrí pre tých, ktorí nemajú žiadnu vieru... – a šeptom dodal: - ...v Boha...

Chcelo sa jej znovu zasmiať, ale jedinú, čo urobila, bolo, že si lízatko prehodila z jednej strany úst na druhú.

*

Odomkol.

Prešiel si rukou po bruchu, ako vchádzal do bytu.

Veľkosť bytu ju šokovala. Keď uvidela zariadenie, prešla ju akákoľvek ironizácia jeho osoby. Zrazu uverila, že jeho viera musí mať v sebe niečo správne!

Zrazu vedela, že žiadny muž, ktorý ju kedy miloval, nemal pravdu natoľko, aby prekonal pravdu politika.

Zašepkala:

- Už chápem.
- Prosím? – spýtal sa s pocitom víťazstva, ktoré bolo všetkým, čo ho zhmotňovalo v strate etiky v politike.

Odložila si, a spýtala sa, či môže na toaletu.

Muž zatiaľ otvoril víno. Niečo v nej ho volalo a rušilo jeho kresťanský fundamentalizmus. Stále to volal láskou, z pozície sily sa to ľahko volalo láskou...

Podal jej pohár vína.

- Kam môžem dať lízatko?
- Daj ho mne do ruky. Vráti sa ku svojmu počiatku, k tomu, čo ho stvoril... pre teba, - a cítil sa ako stvoriteľ! Ako stvoriteľ jej lásky. Nebol ďaleko od pravdy, aj keď pravda bola to posledné, čo ju zaujímalo vo vzťahu k nemu. Podala mu ho.
- Máš pravdu, - ale v jej vete bolo: „máš materiálnu pravdu“. Samozrejme, nepostrehla ten rozdiel. On áno!

Vytiahol si z úst lízatko. Víťazoslávne a rovnako víťazoslávne so odpil z vína.

Lízatka položil jedno na druhé na stôl v obývačke.

- Zalepí sa ti stôl.
- Tie lízatka, teraz takto jedno na druhom, majú v sebe takú silu, že to zalepenie je ozaj nepodstatné!

A ona cez materiálno bytu verila v ten odkaz lízatiek! Uvidel v jej očiach akýsi záblesk, keď si odpíjala z vína! „Láska nebola nikdy jednoduchšia“...

Mal opäť potrebu sa jej akokoľvek dotknúť, ale nevedel ako na to. Tu nefungoval jeho inštinkt, ako vonku. Napriek tomu, že bol *doma*. Napriek tomu, že *láska nebola nikdy jednoduchšia*...

Cítiť bolo v skutku jednoduché, konať bolo ťažšie!

Túžila, aby ju pobožkal, aby sa po nej vrhol, veď lízatka boli na sebe! Čosi v sebe cítila, a mohla to považovať za lásku, ale bola to skôr predurčenosť, povedzme: pravdivá „materiálna predurčenosť“...

Vždy si bol istý, že každý človek je súdený sám, ale teraz mal pocit, že jeho vzťah je súdený aj s ňou!

- Ešte som nikdy nemal ženu, ale od istého času mi to prechádza srdcom ako každému... ktorý miluje! – bol si istý svojou vierou, že miluje! Bol si istý, že súd lásky vyhral!

Nevystrašilo ju to. Už jej muži rozprávali, že im to pri nej prechádza srdcom. Pozrela sa na svoj pohár s vínom.

- Panic v tomto veku?

Nevedel, či mieri na jeho vek, alebo na dobu, v ktorej žijú. A tak doplnil:

- Áno, panic v tomto veku, aj v tejto dobe. Som na to hrdý!

V sekunde si uvedomila, že sex mu ešte nikdy nezlomil chrbát!

Niečo v nej jej šepkalo bez zábran, a s každým odpitím vína to považovala za úprimnejšie:

„Zlom mu chrbát, nech sa dozvieš, či je skutočný...“ – a neskúmala *skutočný voči čomu, skutočný pre čo*... Naozaj neskúmala?!

Mala predsa svoj inštinkt *kurvy*.

*

Pohľadila ho po tvári!

V okamihu v nej videl *kurvu*. Problém bol, že kurvu, ktorú miluje. Áno, bol stále naivný v milovaní, keďže si žiadnym milovaním neprešiel, okrem naplnenia, ktoré cítil ako dieťa, keď nachvíľu reagovalo pozitívne – dievčatko, ktoré je teraz *kurvou*.

Nemá mu kto dohovoriť, je na vrchole ľadovca.

A ona? Už dávno nepočúva hlas matky, hlas otca. Je presvedčená, že nepočúva žiadny iný hlas.

To, že bol panic, ju naštartovalo. Možno ho podcenila, ale v mužoch sa vyznala. Sexuálnemu pudu odolá v priamej konfrontácii kto?!

- Je čas, - vyslovila tak samozrejme.
- Čas k čomu? – spýtal sa naozaj placho, ešte stále zaskočený.
- Je čas byť mužom. Čo teraz urobíš?
- Budem verným kresťanom, - vrátil sa do hry! Do svojej hry, do svojej osobnosti, ale či aj bytosti... je otázka...

Obaja sa v rovnakom záblesku času pozreli na dve spojené lízatka.

Ona v nich videla súlož, o ktorú je potrebné zabojsovať. On v nich uvidel súznenie, o ktoré sa je potrebné podeliť.

Pre neho neboli dvaja sexuálny jedinci, ale dve duše, jedna veľmi zranená, jedna veľmi čistá. Opäť našiel pokračovanie! Boha v jeho „budem verným kresťanom“!

Pre ňu boli dve telá s potrebou, ktorá formuje život a všetko, čo prichádza, čo odchádza.

Tu a teraz, on videl duše, ona videla telá. Pili však rovnaké víno.

*

Dopila prvý pohár vína. Chcela viac, oveľa viac. Alkohol nutne potrebovala. Svoju *skurvenosť* chcela cítiť ako víťazstvo, a nie ako prehru.

– Vidíš vo mne jedného zo svojich...?

Videla, a to ju hnalo dopredu. Súlož a dotyky ešte nevzdala. Bola výzva zlomiť tohto muža. *Láska* ju čoraz viac iritovala... Cítila, že ak chce niečo dosiahnuť, musí klamať a zatĺkať.

Cítil, že ak chce niečo dosiahnuť, musí byť iný ako v politike, musí hovoriť pravdu. *Láska* ho presvedčovala, že musí byť reálny...

– Víno je vynikajúce. Ak by som v tebe videla iba ďalšieho muža, nelízala by som s tebou lízatko.

A nahla sa k lízatokám a jedno z nich si zobrala do úst. Bude sa cítiť silnejšie s lízatkom, ako so sexuálnou rekvizitou! Zablúdla sa na neho, chcela vyvolať to, čo pri desiatkach orgazmov, chcenie, ktorému by sa nedalo zabrániť. Pravda, s vínom v ústach lízatko veľmi nespôlupracovalo.

Myslel si, že sila lásky, ktorú cíti kurva k *jeho lízatku* je silnejšia ako chuť a chcenie vína.

Bol šťastný! Bol osvietený *láskou*! Pohladil ju, rovnakým pohybom, ako ona jeho, len jeho pohybu vládol čistý cit, pravda, iba nakoľko mu to jeho politikou ohnutá bytosť dovoľovala.

Bojoval však za svoju pravdu, za svoju skutočnosť! Podvedome cítil, že táto jediná láska môže viesť k jeho spaseniu.

„Lízatko zafungovalo!“ - vykričla v útrobach svojho vedomia. „Veľmi rýchlo. Som obdarená poznaním mužov až do koreňov...“

Bojovala za svoje presvedčenie, že sex je nad náboženstvom, nad všetkým, čo tvorí duševnú púť človeka!

*

- V politike som už bojoval aj o telo, géniovia to majú ťažké, talent v hocičom sa obhajuje najťažšie... - to povedal, aby podporil ten svoj dotyk, pohladenie jej tváre.
- Aj ja som už bojovala o telo... - ale nedokázala povedať „v čom“. Vytiahla si lízatko, aby sa mohla opäť napiť. Pochopil to, a dolial jej. Ako dopil pohár, načiahol sa po lízatku, ktoré zostalo ležať na stole. Bolo prilepené, musel vyvinúť väčšiu námahu, aby ho odlepil.
- Keď sme už obaja teda bojovali o telo, a možno stále bojujeme, lížme stále spoločne! - zvýšil hlas, ako si začala odpíjať z druhého pohára.

Možno ho pochopila, možno nie, v každom prípade, nechcela sa vyjadriť k tomu jeho „géniovia to majú ťažké“, podľa nej si každý muž v niečom myslí, že je génius, a ten, ktorý si to už nemyslí, jednoducho iba v niečom prehral „svoju cestu životom“ v tom, čo by mal milovať!

Prečo mala zrazu pocit, že je dôležitá jej *skurvenosť*, že ju to drží v hre - pri ňom?!

Teraz „vedela“, že to na sebe miluje, nech to znie akokoľvek zvrátene, a že to je jediné, čo je na nej *zvláštne* a hodné pristavenia sa.

- Keď klesáš... tam vždy bojuješ o telo, - zašepkala, a vyslobodzovalo ju to, hoci to myslela úplne inak, ako on, keď povedal „v politike som už bojoval o telo“.
- Cesta stvoriteľa je vo všetkom, aj vtedy, keď klesáš, ako ty, - a poriadne v ústach polízal lízatko! On bol presvedčený, že sa stretli v zmysle slov!

*

Rada by sa mu pozrela automaticky na rozkrok, vložila si lízatko do úst, a stále nič. Pre ňu nemá žiadnu cenu sa mu tam pozrieť sama od seba... Ako zbehlá žena, počúva ho, a pritom si uvedomuje, že sa mu celý čas, čo je u neho, ani raz automaticky nepozrela na rozkrok. „Zázrak, alebo že by na tej láske predsa len niečo bolo?!“

Myšlienka ju pobavila, a tak si nestihla najskôr v rýchlosti plnohodnotne uvedomiť a precítiť, že jej zase naznačil, že klesá... Aj keby, ona žije iba život, *tak aké klesanie v jej práci?!*

„Je to práca, politika je rovnaké kurvenie sa!“ - aj táto myšlienka jej dodala silu. Konečne si vychutnala jeho dotyk!

*

Mala vyslovenú chuť na sex, a vedela, že sa ho nedočká. Jeho vieru nehodnotila, podľa nej nemal dostatočnú odvahu.

Tušil, že ako *kurva* niečo chce. Už ju nedokázal pohladit'.

Jeho láska akoby nemala v sebe sexualitu.

Víno jej pomáhalo odbúravať... – z jej strany potrebovala aspoň „filozofickú intímnosť“.

- Ako sa pozerám na teba, potrebujem sex...
- Sex bez lásky nemá žiadnu hodnotu.
- Niečo by som cítila.
- Niečo nie je láska. Lízatka nás nespojili v našom cite?
- Narábaš s láskou, ako keby si ju vlastnil. Tak to nefunguje.

Dotklo sa ho to.

- A ako teda funguje láska? Podľa mňa poznáš sex, a to ti berie preč... - ale nedopovedal, keďže mu skočila do reči:
- Práve kurva si dokáže vážiť lásky! Ale nie lásky, ktorá sa vynucuje...
- Jediné, čo tu vynucuje lásku, sú naše lízatka.
- Možno, - spamätala sa, doľahlo na ňu jeho materiálne postavenie. Usmiala sa, ale nebolo to slobodné. Viac ako on, si pod vplyvom alkoholu uvedomila tú neslobodu!

Víno bolo dopité. Ako sa zahľadela na prázdnu fľašku, znovu sa v nej objavili punkové pocity ťažko skúšaného človeka. Áno, zrazu sa vzbúrila, a chcela sa vysmiať jeho postaveniu! Chcela sa vysmiať jeho citu, a všetkému, čo ponúkal!

- Nepotrebuješ orgazmus, nesnívaš o ňom...? Orgazmus s láskou za chrbtom, to musíš zažiť! - takmer vykrikla, v pravom kútiku úst sa jej objavila slina. Utrela si ju, a doplnila: - Musíš mať aspoň polúciu v snoch.
- Polúciu nemám, moja viera ma chráni pred hriechom aj v snoch...

Nechcelo sa jej smiať, chcelo sa jej plakať. Avšak v zápätí sa v nej objavila zúrivosť, s ktorou sa ešte nestretla.

- Klameš. Ak si zdravý...
- Pred láskou sa nemá klamať!
- Klameš. Musel si mať polúciu!
- Ak by si mala vieru, vedela by si, ako dokáže ochrániť. Je mi ľúto, že také niečo nepoznáš. O orgazme s láskou za chrbtom, ako si povedala, nesnívam, snívam o vzájomnom milovaní s láskou... v manželstve. Potrebujem lízatko! Je čas dolízať naše lízatka. Mali by sme veriť tomu, čo nás spája...

Pozrela sa na svoje takmer dolízané lízatko, položené na prázdnom pohári. A ťažko si vydýchla, ako z nej odchádzala *neznáma* zúrivosť:

- Mali by sme veriť... Točíš sa v tej viere dokola. Viera ešte nikoho nesplodila, orgazmus áno, - a zobrala do rúk lízatko, ale tento raz sa zdráhala dať ho do úst. Vedela, že by si ho nedala do úst preto isté, ako on.
- Viera sa vyvíja, orgazmus bez lásky zostáva stále rovnaký.

Vložil si do úst lízatko, dnes naposledy, už ho dolíže.

- Cítiš aspoň nejakú nádej, keď sa na mňa pozeráš? - lízatko mu po víne príliš nechutilo, ale nelízał ho preto, aby mu chutilo. Ten symbol lízania bol zase raz dôležitejší, ako „chutí, nechutí“.
- Ja na lásku neverím. Ak by si videl toľko orgazmov od toľko rozdielnych mužov, pričom niektorí ťa milovali... ale vždy v tom boli tie orgazmy... bol by si rovnaký.
- Áno, ani ja neverím na lásku v politike. Ale to je politika. A tak je to aj s tvojím životom. Nemôžeš dovoliť, aby ti tvoja... - nadýchol sa, - ...práca... brala to najpodstatnejšie... - veril však tomu, čo hovoril? Hovoril by to bez lízatka?!

- Možno z teba hovorí iba to lízatko... - prekvapivo, snažila sa o odľahčenie... a keď sa *kurva* snaží o odľahčenie, zvyčajne v tom zvykne byť pravda. - A preto si ho dám do úst aj ja!

*

Keď sa vrátila na jej byt, masturbovala, a smiala sa na tom, že si dala do úst lízatko, znovu určené pre zákazníkov.

Masturbovala, a predstavovala si *politika*, jeho neskúsenosť, nešikovnosť v sexe, čo ju zvrátene priťahovalo.

Potom dopila otvorené víno zo včera.

„Toto je láska, o akej snívaš!“ – len nevedela, či to bola myšlienka viac pre neho, alebo pre ňu samú.

V každom prípade bola natoľko uvoľnená, a zabavená svojou fyzickosťou činnosťou, a so všetkým, čo s tým súviselo, že sa naplnila pozitivitou, ktorú už dávno necítila.

„On verí, a ja?!“

*

Keď odišla, zostal sám sedieť v obývačke, a pozoroval rúž na jej pohári.

Hľadel na dve drievka, na ktorých boli lízatka, pokiaľ ich nevylizali. Každé bolo položené inde, on však nemohol zabudnúť, ako boli lízatka položené jedno na druhom.

„Toto je láska, o akej snívam?“ – spýtal sa, a nevedel odpoveď.

Vedel, že ak by nebola kurva, nepríťahovala by ho tak nesvetsky! Vlastne, všetko bolo pre neho nesvetské, rozloženie pohárov, jej vysedené miesto, všetko tvorilo situáciu, ktorú musel zachytiť na starom fotoaparáte, pretože poznal Foucaulta, a jeho: „papierová fotografia je ako život sám.“ Alebo už tú myšlienku upravil sám pod vplyvom toho, čo dnes videl?! A potom pomyslel na Han-a, a jeho *Burnout Society*.

„Ja verím, a ona? Je aj ona iba ďalším vyhoreným človekom?!“

*

Pozvala ho k sebe, a bola si istá, že by to neurobila, ak by nebol panic. Ešte k sebe nikdy nepozvala žiadneho muža, takže aj z jej strany išlo o *nejakú panenskú chvíľu*.

Prekvapilo ho to. Nechcel hodnotiť jej pozvanie...

Obliekol si staré rifle, a chcel pôsobiť čo najmenej ako človek, ktorým zvyčajne je. Viedlo ho k tomu jej *skurvenie sa*, a potreba byť čo najmenej núteným v láske k nej. Možno tým niečím klamal. Ale on cítil nútenie podstúpiť toto klamstvo, aby si ju získal!

Kde bolo jeho presvedčenie, že v láske sa neklame? Už klamal predtým, bolo ľahké klamať.

Ona nechcela klamať. Práve si pri jeho príchode uvedomila, čo znamená: „v láske sa neklame”. Ako ho uvidela neformálne oblečeného, pomyslela si: „tak toto si skutočný ty...” Potešila sa tomu jeho neformalizmu. Bola klamaná, ale ona to považovala za pravdu. Bolo to jej vyslobodenie.

Prichystala fľašku vínu, tento raz nebolo tej farby, ktorú pili u neho. A pre istotu kúpila ešte jednu.

Pozvaný do bytov iných žien už bol, ale nikdy necítil to mravčanie v rozkroku, ktorému teraz nerozumel. Bol tak blízko, a zároveň tak ďaleko.

- Čas dať si víno, ale vystriedať jeho farbu... Vo víne je predsa pravda, tak verme svojej pravde, - a slovo verme vyslovila s takým presvedčením, že ho prekvapila.

Každý má svoju pravdu, len o nej musí vedieť...

Ako ho videla – povedala si, že „kompletne“ - tá viera, ktorá z toho išla, ju naplňovala očakávaním tohto večera.

Každá kurva dúfa, keď stretne panica v rokoch?

- Kúpil som dve lízatka, - povedal presvedčený, že sa nemôže mýliť.

Zasmiala sa – uvoľnene:

- Aj ja som kúpila!

*

Ako večer pokračoval a oni pili víno, konečne sa rozprávali ako rovní.

- Keď si mi dal lízatko ako malý chlapec, čo mohlo byť krajšie?
- Keď som ti ho kúpil v tom stánku ako dospelý muž?!

Napriek rovnocennosti sa politik necítil vo svojej koži. Myslel si, že predýcha svoje oblečenie, že mu pomôže uvoľniť sa, ale opak bol pravdou. Necítil sa komfortne ako „obyčajný muž“.

Ona si jeho nekomfortnosť v pohyboch a mimike vysvetľovala ako zázračné správanie panica. Pritáhovala ju jeho nekomfortnosť, o ktorej netušila. To nepochopenie bolo začiatkom jej citu.

Páčilo sa mu, aká ja uvoľnená. Ako pred ním lízala lízatko. Pritom ona nerobila s lízatkom nič iné, ako robila pred mnohými mužmi, keď ležali pred ňou. Pritáhovalo ju, že ho pritáhuje.

Chcela byť však úprimná.

- Takéto lízatko v mojich ústach videlo mnoho mužov...
- Ako to?

Vedela, že musí ohnúť realitu, ako uvidela jeho tvár, ale pocítila v sebe z toho *nepeknotu*.

- Lízatko bolo v mojich predstavách zárukou lásky, odvtedy, čo si mi ho dal v škole... A ja som túžila po tom, aby ma tí muži milovali s lízatkom v ústach! A oni... teda niektorí... ma milovali... - potešila sa, že „nakoniec som povedala pravdu“! *Nepeknota* bola preč! Akoby zabudla, že lízatko považovala za sexuálnu zbraň. Bola si istá, že z nej hovorí jej podvedomie, a že v lízatku pred mužmi naozaj hľadala lásku! Bola to jej nová pravda.
- A ty si ich milovala? - a pocítil ešte väčšiu nekomfortnosť.
- Chcela som byť milovaná, ale nedokážem milovať muža, s ktorým iba... - prehltna, a predsa dodala so zvýšením hlasom: - ...ktorému dávam iba orgazmus!
- Dokázala by si mi dať iba orgazmus, a nič viac? - zrejme to bola naozaj tá jeho nekomfortnosť, ktorá sa spýtala. Napriek tomu, do otázky vložil „niečo viac“. Nevedel to však špecifikovať.
- Dokázala. Ale toto všetko... čo medzi nami je... by ihneď zmizlo... - lízatko sa v jej ústach rozlomilo napoly. Verila tomu, čo povedala, ale či to bola pravda?

Tak veľmi sa snažila, aby všetko zapadlo do súkolesia, ale bulvárny denník na toalete ušiel jej pozornosti.

Áno, musel si odskočiť na toaletu, a vnímal ten priestor, vnímal jeho čistotu, všimol si vedľa misy položený bulvárny denník... Prijal to ako skutočnosť. Zapadla do jeho nekomfortnosti.

Vrátil sa naspäť a potichu lízal lízatko. Necítil nič. Ale jeho nútenie, aby niečo cítil, bolo prítomné.

- Stalo sa niečo? - spýtala sa, ale víno, ktoré vypila, obrúsilo hrany otázky.
- Nie... Len som si uvedomil, ako tam bolo čisto... že v niečom musíš byť dobrá, - ale jediné, čo si naozaj uvedomil, bolo jeho zamlčanie pravdy.
- Jasné, že som v niečom dobrá, - určite vedela, že je dobrá, ale nevedela presne v čom, keďže dávanie orgazmov nezapočítavala...

Každý z nich mal dnes svoju hru, a každý hral sám za seba.

*

Kráčal po ulici, chcel sa prejsť, a oproti nemu kráčal nejaký muž.

Mal v sebe víno od *kurvy*. Alebo od jeho lásky. Kto to rozsúdi?

Stretli sa im pohľady.

Jeho pravé chodidlo prudko zavadilo o chodník. Rýchlo uhol pohľadom.

Prvé, čo si pomyslel, s odkazom na to zavadenie pravej nohy:

„Láska je najväčší závod v dejinách!“

Nemohol inak, ako sa dotknúť dvoch lízatiek v pravom vrecku riflí, ktoré kúpil pred návštevou jej bytu, ale ktoré sa nepoužili.

„S kým bojujem?“

*

„Aký by bol v posteli po desiatej súloží?“ – napadlo ju, ako upratovala poháre a tanier, na ktorom bol syr.

Predtým si svoje skromnú obývačku odfotila na postaršom mobilnom telefóne. Chcela zachovať priestor, a pripomenúť si deň, v ktorom naozaj niečo pocítila, a nebol v tom iba sex.

Ostatné dni, v ktorých niečo pocítila, zrazu nejestvovali v tento deň.

Prišiel jej taký skutočný, ako žiadny iný muž.

„Možno preto, že som ho najskôr nespoznala cez sex! Je to zdravé!“

Nerozmýšľala nad tým, prečo fotila digitálne... ale digitálna fotografia bola pre ňu večnou!

Papierové fotografie jej prišli – už – smiešne. Nepoznala Foucaulta, poznala seba.

Všetko, čo poznala „zo starého sveta“, bolo lízatko! Aj orgazmy boli pre ňu v digitálnom svete iné, ako pred desaťročiami. Nemala preto vysvetlenie, ale nepotrebovala ho!

*

Pozval ju do reštaurácie, samozrejme, do reštaurácie pre vyššiu strednú triedu, aspoň on ju tak vnímal. Poprosil ju, nech sa oblečie reprezentatívne.

Cítil sa byť sám sebou, vedel kam patrí, a vedel, že dobré oblečenie je jeho vyjadrenie sa k súbojom vo svete.

Kúpila si nové šaty, túžila po červených, ale nechala v sebe vyhrať „racionalitu“ a pocít, že on by viac privítal čiernu. Myslela si, že urobila kompromis, ale s nikým sa na tom kompromise nedohodla.

Dnes sa pri stole v tejto reštaurácii zase niečím klamala ona!

Myslela si, že mu stačí a že jej preukazuje úctu, keď ju pozval tam, kde ju nemôže nikto poznať ako *kurvu*.

Je ťažké vysvetliť tú náhodu, keď mu položila zabalené lízatko vedľa jeho taniera a príboru, pričom sa mu neustále pozerala do očí. Cítila silu, cítila *pravdu* a chcela tým povedať viac, ako by povedala slovami.

Je ťažké vysvetliť tú náhodu, keď jej konanie opätoval tým istým gestom, s lízatkom, ktoré kúpil v tom istom stánku ako ona. Bol však trochu zaskočený, že *prvá bola ona*.

*

Netreba podceňovať ostatných ľudí, a on ich podcenil, keď väčšina hodnotila jeho spoločníčku. Bol známy ako starý mládenec, nechcel prijať fakt, napriek všetkému, čo vedel, že ľudia budú zase iba zlí.

- Na prípitok by som odporučil... - začal hovoriť, ako sa *kurve* stretli oči s oproti sediacou mladou ženou. Puklo v jej chrbtici, neprikladala tomu žiadny význam. Bola chránená nevedomosťou?

Mladej žene vystrelil palec pravej ruky. Potešilo ju to, zrak nemohla odtrhnúť od *kurvy*.

Niečo zvrátené ju na nej priťahovalo.

Niečo zvrátené, čo podľa nej išlo z jej očí. Povedala svojmu partnerovi:

- Ktohovie, čím je tá žena oproti, ale určite nie je vyššie ako ja...

Kurva zneistela po tom, ako jej prasklo v chrbte, ako by z nej odišla energia.

„Niektorí ľudia po mne pozerajú, ako keby vedeli, čím som... Je predsa jedno, čím som, keď som s ním. On ma posúva do vyššej hry!“

Napriek tomu túžila po vyslobodení, po nešpecifikovanom vyslobodení!

Hľadela na jeho otvárajúce sa ústa, nepočúvala ho, nedokázala. Dotkla sa lízatka, ktoré položil pred ňu.

Určite nikto nepovedal, že stráca hru, tú *vyššiu hru*, ale ona sa necítila sama sebou, a preto bezmyšlienkovito rozbalila lízatko, a dala si ho do úst. A veru bolo to vyslobodenie. Energia sa vrátila za okamih!

Ešte raz sa pozrela na mladú ženu pred ňou, a tento raz jej vystrelil palec pravej ruky. Lízatko malo tú moc! Jeho lízatko...

- Ďakujem, že si si dala moje lízatko do úst. Vyslobodzuje ma to z úzkosti, že som s tebou, kde som, a že o lásku treba bojovať.

Povedala iba, ako ju v jej slovách viedla uvoľnenosť, šíriaca sa z lízatka:

- Cudzí ľudia sú nekompromisní...

Napriek uvoľnenosti, vždy sa pred ním snažila používať slová, o ktorých vedela, že pôsobia inteligentne. Bola sebou, nebola sebou?!

Vetu, ktorú povedala, myslela *jednoducho*, ale on ju pochopil ako *zložitú výpoveď*. Pripomenulo mu to, keď hovoril, že „to, čo vidia ostatní ľudia, tvorí energiu“...

Tu sa nemali kde skryť. Tu už nepatrili iba sebe, napriek tomu že sa všemožne snažili.

Pôvodne ju nechcel napodobniť s lízatkom, ale akoby mu nezostávalo nič iné.

*

Ako narýchlo zhodnotil ľudí naokolo, napadlo ho pri vkladaní si jej lízatka do úst:
„Rebríčky idú určite z oboch strán, zo ženskej aj z mužskej. Len láska má jeden jediný rebríček?“

*

Ako narýchlo zhodnotila ľudí naokolo, aj s mladou ženou, mala silnú potrebu ho pobožkať, nech všetci vidia. Áno, hnali ju k tomu cudzí ľudia aj s jeho lízatkom v ústach.

– Mám konečne silnú potrebu ťa pobožkať... Tu a teraz, - o cudzích ľuďoch nepovedala!
Dôsledne si ju premeral. Periférne vnímal ostatných.

– Uvidíme... Láska nás buď bude viesť, alebo nebude, - povedal tajomne.

*

Keď vyšli z reštaurácie, poprchalo. Nemali dáždníky.

Do reštaurácie ho priviezlo auto, povedal však, že jeho služby už nebude potrebovať.

Vonku, v tme, jej chuť, jej odhodlanie pobožkať ho opadlo.

Nahol sa k nej, a myslel na lízatka, a na ich príbeh medzi nimi, keď sa ju snažil pobožkať. Stála na mieste, nepomohla mu.

Myslel si, že božk niečo zmení, ale v skutočnosti bol pre ňu nepodstatný, a on to nedokázal prijať.

- V tom božku nebola láska, - povedal.
- Nie v každom božku musí byť láska... - ale povedala to iba obranne.
- Náš prvý božk nebol veľkolepý.
- To je v poriadku. Obyčajnosť vo vzťahoch nebýva výnimočná.
- Obyčajnosť, - zopakoval.

Povedal si, že to, čo im chýbalo, bola prítomnosť lízatiek.

- Ved' si ma mala chuť pobožkať...
- To bolo... Teraz je mi zima, je tma... A táto ulica nie je prítulná...
- A v reštaurácii to bolo prítulné, medzi toľkými ľuďmi?

Nemohla mu povedať, že práve tam to malo zmysel.

Povedala si, že to, čo im chýbalo, bola prítomnosť lízatiek. V inom zmysle ako on, nemala sa za čo skryť.

Podala by mu ruku, ale po nepodarenom božku, nechcela.

Napriek tomu, že boli na známej mestskej ulici, určenej pre tú najvyššiu triedu. Obchody, reštaurácie. V nočných hodinách sa na ňu presunul bezdomovec, nemal veľa času, pokým si ho všimnú policajti.

Kedysi bol básnik. Sám pre seba básnik. Nikto iný mu tak nikdy nepovedal.

Prechádzali okolo neho, ona aj on pocítili iba odmietnutie.

- Nech vás láska osvieti... - povedal bezdomovec. Bola v jeho hlase vypočítavosť?
- Vidíte v nás lásku? - spýtal sa *politik*.
- Cítim z vás oboch veľkú... nevyrovnanosť... - páchol z neho alkohol.
- Prosím ťa, pod', nerozprávaj sa s ním, on si za to môže sám...
- Vo vašom hlase... je toľký pád a toľký životný smútok. Len či o tom viete? - a pes, ktorý bol s bezdomovcom zakňučal.

Politik sa pozeral na bezdomovca, a chcel vedieť viac, ale nevedel ako od neho dostať viac. Pravda, mohol mu dať peniaze, ale on chcel od neho vedieť viac... úprimne! Ak úprimne vôbec jestvovalo...

Kurva ho ťahala preč.

Politik mu dal všetky drobné, ktoré mal.

- Ak chcete, aby vaša láska vydržala, dávajte si pozor na ľudí... - a bezdomovec rýchlo schoval peniaze. Potom sa natočil ku *kurve*:
- Medzi nami nie je rozdiel, on je iný...

A *kurve* opäť puklo v chrbtici.

*

Zašiel do holičstva, v obchodnom komplexe. Potreboval obyčajné holičstvo, keď už mal lásku, ktorá „nebola obyčajná“. Chcel počkať v rade, chcel byť nachvíľu naozaj ako ostatní.

Chcel byť na očiach, ale zhodou okolností sa dostal k dievčaťu, ktoré vonkoncom nesledovalo politiku, ani – vo všeobecnosti - nebolo vzdelané, či rozhl'adené. Všetko, čo vedelo, bolo strihať.

Bolo jediné, ktoré ho nespoznalo, bolo potetované, a v tvári malo tri piercingy, dve v líciach a jedno v nose.

Niečím bolo nekonvenčné, niečím až príliš obyčajné.

Bolo pre neho prekvapenie, že sa s ňou dal reči. O tom, že je politik, mlčal. Rozprávala mu o tom, ako mala ísť strihať na Ibiza, ale mama ju nepustila, lebo mala strach, že sa nevráti. Ako si ju premeral, mal pocit, že práve ona by veľmi nedala na mamu.

Niečím mu pripomínala *kurvu*, napriek tomu, že mala snád' iba jemne nad osemnásť.

„Je aj ona taká...“ - ale ani v myšlienkach nebol schopný povedať *to slovo*.

- Spolu s mojou priateľkou milujeme lízatka... - a rozprával jej príbeh, ako dal *kurve* ako dievčaťu lízatko.

S priateľkou... Klamal, ohýbal realitu, hovoril iba svoju pravdu. Bol skutočný politik aj pred holičkou, len to netušil. „Som pravdovravný muž...“

- To je super romantické... To, čo vás drží spolu... je lízatko! - zdalo sa mu, že to povedala v skutku vážne.

„Ona je taká... že ani hádam nedokáže klamať...“

Bola zrazu vďačný, že ho strihá toto dievča. Ako zhodnotil ostatné holičky, strihala ho jediná, s ktorou nejakým zázrakom komunikoval, a ktorá bola schopná povedať *aj jeho pravdu o lízatku!*

„Možno súdím ľudí podľa intelektu, a postavenia, ale aj moja... aj toto dievčatko... sú niečím viac v poriadku, ako väčšina národa!“

Ale keď platil, nedal nič na viac.

*

Bulvárny denník priniesol článok, v ktorom stálo:

„Politik sa schádza s kurtizánou...“ - a fotografie k tomu.

Kúpila si tie noviny. Kúpila si ich, ako si ich kupuje takmer každý deň.

Pocítila skrytú radosť. Áno, vyšla z jeho tieňa. Ten článok bol takmer celý o nej. Stačilo im písať pravdu, príliš nefabulovali.

Uvarila si kávu, a zapozerala sa na svoje fotky. „Teraz ma vidia tisíce ľudí...“ Znova by ho pobožkala s chuťou, a s chcením.

Niektorí ľudia chcú byť spoznaní za každú cenu. Nikdy nad tým nepremýšľala, myslela si, že ona nemá byť ako spoznaná. Pravda, vedľa jeho boku sa cítila silnejšia.

Noviny však nevedeli, že jediné, čo ich spája, je lízatko. Koho ešte spája lízatko?

Mali tajomstvo pred celým svetom, mali tajomstvo, ktorému rozumeli iba oni dvaja? Dokedy?!

Zazvonil zvonček, ohlásila sa. Bola to novinárka. Povedala nejaké vety, a medzi inými aj:

– Prosím, poskytnete mi rozhovor?

Nepochybovala, že ju vpustí do svojho bytu. Nech ľudia dostanú to, čo ich najviac zaujíma. Nech ona, *kurva*, dostane to, po čom túži.

Nekonzultovala s *politikom*.

Tu stála sama, ako novinárka vchádzala do jej bytu, precítila celý svoj život. Koho bude hrať?

Novinárka bola upravená, s priemerným parfumom, ktorý sa jej zdal vynikajúci.

Zostala v teplákoch. Prečo byť iná, keď jediné, čo má, je zrazu pravda. Prečo hrať?

Pravdu by sme si mali schovávať pre lásku...

Novinárka si premerala jej malý byt, bol uprataný. V ruke mala diktafón.

Usadila ju v obývačke. Ponúkla jej kávu.

Keď si k nej prisadla, doniesla lízatko, a položila ho pred seba.

Rozprávala jej iba pravdu, začala bez jej otázky, a opísala vzťah s politikom... ako lásku, ktorá trvá už viac ako dve desaťročia, keď si vždy večer dala lízatko... myslela na toho malého chlapca, ktorého pred nedávnom stretla v kostole. Ľudia milujú predurčenosť!

Novinárka bola trochu zmätená, nie je to príbeh o kurve, ale o lízatku... Ale ľudí to bude určite zaujímať, príbeh, ktorý sa nedá vymyslieť... Je v tom aj kostol, takže je v tom aj vyvolenosť lásky!

Cez novinárku a cez jej príbeh zrazu vyslovila veľký záväzok. Ľudia budú chcieť, aby lízatkový vzťah pokračoval. Ľudia majú radi pravdu, na ktorú nedosiahnu, ale pritom ju môžu prijať za svoju.

Aký je rozdiel medzi tým, keď politik rozprával svoj príbeh holičke, a keď ona hovorila nahú pravdu novinárke?

*

Zavolať jej pomerne zhrozený. Hneď ráno mu dali prečítať bulvárny denník.

Povedala mu o tom, že zverejnila *svoju pravdu*, a že národ bude vedieť o lízatku.

Jeho šok bol dokonalý.

- To tajomstvo držalo našu interakciu pri živote... – povedal sklamaným hlasom. Jeho sklamanie bolo existenčné. Vôbec nepomyslel na to, že to tajomstvo vyzradil holičke. Považoval ju za takú nepodstatnú?
- Je to natoľko pekné, a tajomné, že si ľudia o tom zaslúžia vedieť?... Ľudia potrebujú dôkazy o tom, že láska tu je! – a napadlo ju, že mu to pomôže v popularite. Ale ničím mu to nedokázala povedať. Ani si neuvedomila, že použila „lásku“ medzi nimi ako ochranu! Tak bola to „láska“ alebo *láska*?!
- Takže podľa teba, medzi nami je láska?! – spýtal sa, ale viac ho stále zaujímalo, že prišiel o jej vlastníctvo. Cítil to tak, nepomenoval to tak.

Vo svete, kde intelektuáli už vo väčšine neveria na lásku, ich lízatko medzi politikom a kurvou pobaví. Kto vie vnímať hlbšie odkazy?

Ale, aké hlbšie odkazy skryla kurva vo svojom rozprávaní novinárke?

Politik nedokáže v bulvárnem denníku čítať medzi riadkami. Kto dokáže?

Na to, čo ich držalo spolu, zrazu nepomyslel ani jeden.

*

Odtiaľ chcel mať stretnutia len v súkromí.

Áno, stále sa na ňu hneval, že vyrozprávala ich príbeh.

Zároveň sa bál, že o ňu prišiel kvôli tisícim ľuďom.

Niečo zmenil prvý list, ktorý dostal, v ktorom stálo, že „láska zvíťazí“. „Ste dôkazom, že to ide...“

To, že bola kurva, prevýšilo lízatko?

Ak dokáže milovať kurvu, dokáže milovať aj nás.

Nechcela nechať svojej práce, mala rada tie peniaze, to, že ju to sťahovalo... nahradila potreba po videní mužských tváří pri orgazmoch. „Je to viac, ako viera!“

Presviedčal ju:

„V tvojej... práci... nie je žiadna viera!“

Neschvaľoval to ničím, čo mal vo svojej osobnosti. Ale láska, ak... Na druhej strane, ľuďom imponovalo to, že kurva a on... Napriek všetkým očakávaniam, prinieslo mu to popularitu, ktorú ešte nikdy nemal. Pričom sa nemusel ničoho vzdať, ani urobiť bolestivý kompromis.

Oboch to vrátilo k sile lízatka.

Teraz, keď používala lízatko ako sexuálny predmet, cítila, že niečím hreší. Ona, *kurva!*

Jeden z jej najlepších zákazníkov, mal možno najkrajší orgazmus v tvári, možno preto, že vždy mlčal. Dnes prekvapivo po prvý raz prehovoril *po tom*, spýtal sa:

- Spávaš s ním?
- Nie. Je to ťažký kresťan...
- Veľkí kresťania nakoniec vždy také ženy chceli prerobiť na svoj obraz. Dávaj si pozor...
- Možno také niečo potrebujem.
- Vždy, keď som vnímal tvoju tvár pri mojom orgazme... bola to súčasť môjho orgazmu. Tebe to niečo dodáva. Preto ťa milujeme, lebo to nehráš. Keď si to necháš ukradnúť...

*

Poslal pre ňu auto, šofér profesionálne mlčal. Samozrejme, predstavila si jeho tvár... Chcela bojovať, a čím viac chcela bojovať, tým viac sa jej lízatko zdalo vzdialené jej boju.

Lízatko a on!

Vo svetle všetkých tvári pri orgazmoch, skrýva sa sloboda vôbec v lízatku, a je aspoň trochu slobodná, ak nemá lízatko v ústach pri všetkých jej mužoch?!

Lízatko nie je láska, napriek tomu, že on to tak vidí.

Ako sa viezla, uvidela mamičku s malým dieťaťom, ktoré malo lízatko v ústach.

Zrazu pochopila, zrazu prehliadla!

*

Videli sa po prvý raz od jeho a jej vyzradenia tajomstva.

Keď sa jeden druhému pozreli do očí, ovalila ich akási vzájomná cudzosť.

Ani jeden nemal pripravené lízatko.

Tajomstvo zmizlo.

- Ľudia mi píšu listy... – a vysvetlil jej o čom.
- Dalo sa to očakávať. Sme dobrý príbeh.
- Sme príbeh? Nič viac?!
- Patríme ľuďom rovnako ako tvoja kariéra, - povedala tvrdo, a myslela na posledného muža.

Niečím mu jej tvrdosť imponovala.

Mal pocit:

„Láska skončila... Ale musíme pokračovať!“

Mala pocit:

„Teraz sa ukáže... Nemusíme pokračovať, napriek tomu, že ľudia očakávajú pokračovanie?“

- Láska ťa už nezaujíma, - povedal to podobne tvrdo, ako ona poslednú vetu. Chcel dodať: „nikdy ťa nezaujíkala“, ale nedokázal to.
- Lízatka došli?! – spýtala sa s akousi zvláštnou iróniou.

*

Sedeli oproti sebe.

Prekrížila si nohy, myslela na to, prečo nie je ukojená.

„On ma asi neukojí!“

Automaticky dupol pravou nohou, myslel na to, prečo necíti naplnenie, aké vždy cítil, keď ju videl.

„Ona vo mne asi vidí iba úspešného politika, a všetko bola hra kvôli jej osobnému prosperu!“

– Nie si schopný ma pomilovať...však?

„Hra skončila! Nech žije skutočnosť...“ - objavilo sa v jej myšlienkach.

– Láska nie je o pomilovaní.

„Tak tu ju vidíme! Hovorím o láske, ale... som smiešny... Kde je moja sila? Preber sa!“

– Aká láska? Tvoja láska, alebo moja láska? - spýtala sa s ľahkým úsmevom,

– Myslel som si, že naša láska... - nie, nedal si povedať!

– Ak som, čo som, čo je tá naša láska? Vyraduješ sex... a ja som sex.

– Doteraz si bola iná.

– Som stále tá istá, ale nie som v listoch, ktoré si dostal. Ja verím vo vzťah, kde sú obaja rovnocenní... Lízatka sme si darovali obaja, len či každý z nás pre to isté...?

– Tá naivná romantika... veď som panic...

– To všetko len zhoršuje, že si nebol vystavený hre, ktorá odkrýva to, kým muž je pred každou ženou, s ktorou sa pomiluje, či už z lásky, alebo pre čokoľvek iné... Neboli ti nastavené zrkadlá!

– Som tomu vystavený teraz!

– Tak prečo to chceš nazývať láskou, keď je to len niečo, čím musí prejsť každý muž?! Skôr či neskôr...

– Láska chráni túto hru!

– Láska je niečo iné, povedala by som, že nad tou hrou, ale až vtedy, keď tou hrou prejdeš...

Zaskočila ho. Nečakal od nej takú hĺbku, ale bola to vlastne hĺbka? Nerozumel hre, o ktorej hovorila, ale chcel ju hrať!

– Tak čas... aby... som bol posúdený láskou!

Vedela, že jej nerozumel, a cítila sa tak lepšie, silnejšie. Bola niečím nad ním, „som nad ním v sexuálnej hre medzi ženou a mužom?“... Prišla by o to vtedy, ak by sa s ním vyspala?!

Čo všetko je vlastne v ponuke?

*

Vedel, že je vzdelaním a rozsahom nad ňou, ale cítil, že v realite sexu a skutočnosti vzťahov... niečím zaostáva, ale napriek jeho „láska chráni túto hru!“ a „tak čas... aby... som bol posúdený láskou!“ ...sa mu zdalo, že jeho vzťah s *kurvou* je bližší politike ako pravidlám lásky!

V politike sa vyznal, poznal jemné nuansy a pravidlá hry sa mu zdali priesračne jasné, ale *kurva* rušila jeho kruhy.

Keď odišla (a odišla ako víťaz), pritáhovala ho svojou silou, ktorá sálala zo života, ktorý stále nepoznal. A to bolo hrozivé!

Mohla tá sila sálať z jej *životného skurvenia sa*? Ako politik tú otázku chápal, a bol si istý, že odpoveď pozná.

Chcel v tejto hre vyhrať!

Pred tým, ako ju stretol, bol by ochotný povedať, že v láske sa nevyhráva, ale teraz chcel naozaj iba vyhrať, napriek tomu, že nevedel presne, čo to znamenalo *medzi ňou a ním*.

Navečer zamieril k stánku, kde stále predávala stále tá istá žena, a vypýtal si lízatko iba pre seba, so slovami:

- Veril som na lásku s lízatkom v ústach... Teraz si ho iba kupujem.
- Lízatko a láska? Bodaj by to bola pravda, - a podala mu lízatko od nového výrobcu.

Začudoval sa novému obalu, ale že si kupuje lízatko od nového výrobcu si uvedomil až neskôr. Rozmýšľal viac nad večerným vystúpením v publicistickej relácii.

Lízatko potreboval len na uvoľnenie stresu, žiadna láska?!

Malo inú chuť, ale nemohol povedať, že by mu nechutilo.

Časy sa menia.

*

Trvala na stretnutí v obchodnom komplexe.

Nevideli sa najdlhšie odvtedy, čo sa našli v kostole.

Zabudol by na ňu, ale boli tu ľudia, a bola tu jeho hrdosť. A pocit, že predurčenosť musí mať nejakú hodnotu, že musí platiť.

Zabudla by na neho, nebyť len a len jeho postavenia? A toho, že bol panic... Ľudí vytesnila.

To, že pritakal na stretnutie v obchodnom komplexe, bola skúška. Nakoniec, bolo by jej jedno, kde sa stretnú, nebyť „jeho lásky, ktorá sa tak rada prispôbovala ostatným“.

Chcela kúpiť lízatko, z akejsi povinnosti, ale nemohla nájsť to isté, ktoré si kupovali. Údajne výrobca skrachoval.

Chcel kúpiť lízatko, a všetko zachrániť... Ale rozhodoval sa do poslednej chvíle.

Prišla slušne oblečená, ale takto chodila do práce. Kde sa vždy prezliekla.

„Ak som kurva, tak nech som kurva!“

- Začali sme hrať rôzne hry, a to kým sme boli pre seba, na to sme zabudli... - povedal hneď potom, ako ju pobožkal na líca.
- Čím dlhšie som ťa poznala, tým menej som hrala.
- Ja stále verím!
- Čo iné ti zostáva?
- Veriť na lásku predsa nie je voľba. Je to dar.

Nevedel definovať, či hrá alebo je úprimný. Pozrel sa okolo seba, a uvidel minimálne dvoch ľudí, ktorí ich sledovali so záujmom.

Všimla si tých istých ľudí.

Napriek tomu, že ľudí vytesnila, robilo jej to radosť!

Napriek tomu, že mu to prekážalo, prijal úlohu.

- Prečo si sa chcela stretnúť tu?
- Aby nám ľudia nastavili zrkadlo...
- Nemá nám nastaviť zrkadlo len naša... - chcel povedať láska, ale to slovo v ňom zamrzlo, ako si ku vedľajšiemu stolu prisadol pár v rokoch.

Pôvodne jej chcel darovať lízatko, ktoré nakoniec kúpil... v stánku, pričom predavačka, aj on mlčali.

Ale lízatko začal vnímať ako nejakú zbraň, dal si ho do úst, a usmial sa. Bol by odprisahal, že to bolo slobodné usmianie, plné mužského víťazstva.

Jeho lízatko jej pripomenulo to, čo robí pred mužmi. Tento raz v ňom videla svoju gestikuláciu, mimiku a prehadzovanie lízatka v ústach, ktoré sama pred sebou pomenovala „keď mi muž patrí“!

Toto boli zrkadlá! Toto bolo zrkadlo... Bol zrkadlom, a nevedel o tom.

Opäť sa cítila „nad ním“, rovnako ako sa on cítil „nad ňou“ s lízatkom v ústach!

*

V poslednom čase mala problémy so spánkom.

„Láska útočila...“

„Láska je kurva, ak som kurva ja...“

V poslednom čase mal problémy so spánkom.

„Politika je ako moja láska...“

Lízatko sa stalo vyjadrením jeho boja.

Pustila si obľúbenú hudbu – blízko polnoci, muža, ktorý bol známy svojimi záletmi, porušeniami manželského sľubu, a splodil osem detí. Posledné v sedemdesiatrojke. Nezamýšľala sa nad tým, že ona ako žena v sedemdesiatrojke dieťa určite nespodí.

Tá hudba nie je jeho život?

Ak tá hudba nie je jeho život, má aj ona šancu vyslobodiť sa zo svojho skurvenia sa...

Ak tá hudba je jeho život, jej skurvenie sa stále môže byť poéziou ľudského ducha...

O polnoci nepreciľovala pozície ženského a mužského sveta v jeho textoch, v jeho hudbe. Možno by na to neprišla rozumom, ale citom áno...

Už dlhšie nemasturbovala. Všetky predstavy sa jej zdali vzdialené a neskutočné.

Včera jej po prvýkrát „práca“ prekážala. Pocítila, ako jej prekáža v dosiahnutí lásky. Vypľula pri tom lízatko, a muž sa urobil.

Sex bez lásky... konečne jej prišiel ako pasca.

Masturbácia na ukojenie seba samej bez záchytného bodu... sa jej zdala ako strašné plytvanie.

Bola krutá k politikovi, a zrazu jej to neprišlo správne.

Jej krutosť bolo to posledné, čo ho držalo v hre, čo mu dávalo zmysel pre náklonnosti k nej. Fundamentalizmus jej sexu nahradil pocit blízkosti, keď kupoval lízatko od nového výrobcu.

Pustil si platňu gospelových piesní – blízko polnoci, speváka, ktorý mal monogamný vzťah, a nevedel o tom, že by niekedy porušil manželský sľub.

Istota monogamného vzťahu v jeho hlase mu pomáhala. Cítil nádej. Potom sa mu zvrátila tvár, keď pomyslel na zničenie jeho kurvy, zrazu pochopil, že monogamný vzťah s ňou nebude nikdy možný.

„Láska bude vždy kurva... pretože ona je kurva, a má už tú pečať v duši...“ Len výnimočne používa vo svojom vedomí a myšlienkach vulgarizmy.

Obzeral si svoj pohlavný orgán, dotkol sa mieškov, a túžil po dieťati, ktoré by žilo v monogamnom vzťahu... Jeho sen narážal na uvedomenie, že cíti niečo pohyblivé k žene, ktorá mu zobrala lízatko.

Bolo po polnoci, keď lízal lízatko. Až teraz precítil, aké je rozdielne oproti lízatku, ktoré lízal celé roky. Lízal ho, a sníval o tom, že v láske vyhrá, a tá výhra získavala pomenovanie: dieťa z lásky, dieťa, ktoré bude vedieť milovať akýmsi božím inštinktom, dieťa, ktoré bude celkom obyčajne túžiť po monogamnom vzťahu. Keď lízal, prišlo mu to stále reálne, keď dolízal, tušil, že to nikdy nedosiahne *s touto ženou*.

Zase ju nedokázal nazvať kurvou.

Väčšina čitateľov bulváru ju nazývala kurvou, a pritom sa zabávala na citoch politika, a predsa operovala láskou.

„Politik sa zaslúži takúto ženu...“

„Láska je slepá... Aspoň si užije chlapec, v tých jeho kresťanských gaťoch to potrebuje!“

Ak niekto skúma filozoficky lásku, zvyčajne nečíta bulvár.

*

Zavolala mu. Len po druhýkrát.

- Dávam výpoveď. To, čo robím... sa nedá zlúčiť s tým, o čo sa pokúšame.

Bola to jeho najlepšia správa dňa.

Ako dve vety dokážu zachrániť muža.

Mal predsa pocit, že už sa o nič nepokúša, už len zo zotrvačnosti líže lízatko.

Jediné, čo jej povedal:

- Kúp si lízatko... – potom sa zasekol, a uvedomil si, že mal radšej povedať? „Kúpim ti lízatko...“ A v sekunde ním prešiel pocit, že staré poctivé lízatko...už nie je. Ale keďže cítil nádej, a práve dostal od nej dar v zmysle naplnenia a zmyslu života, to, že staré pôvodne lízatko zaniklo mu nezobralo žiadne nádeje!

Nechcel byť patetický, a tak zložil, napriek tomu, že v okamihu pocítil najsilnejšiu lásku, akú k nej mohol dosiahnuť. Tak to presne nazval! Dlhšie stál pri telefóne. Spolupracovníci si mysleli, že sa muselo stretnúť niečo strašné. Jeho napätá tvár prezrádzala veľký vnútorný boj. Bojoval s tým, či jej ihneď nezavolať, a nepovedať čosi veľkolepé, mal pocit, že zlyhal. Napriek tomu, že láska začala vyhrávať...

To, čo jej povedal, bolo podľa nej to najlepšie, čo mohol.

Potešil ju tým, že nebol majetnícky, ani príliš zamilovaný, či plný ich predurčenia, hoci to iba cítila, a nevedela by to – odznova - vyjadriť slovami.

„Ak medzi nami existuje láska, potrebujem nájsť staré lízatko... To má v sebe kúzlo. Ako by som mohla lízať niečo iné, čo mi nedal ako malému čistému...“

Zamierila k stánku, a plná nádeje a zmyslu života, ktorý sa práve mohol porovnať s tým politikovým, sa spýtala:

- Prosím, nemáte ešte aspoň jeden kus toho starého? Niekde odložené?

Predavačka si neuvedomila závažnosť v jej otázke. Dnes nebola v tej žene žiadna história, dnes bola iba bezmenná predavačka, ktorá je na konci rebríčka. Napriek tomu, že bola aj majiteľka stánku?

- Máme len nové, staré sa už vypredali...

„Moje tajomstvo lížu ľudia, ktorí o tajomstve nič nevedia...“

Nové lízatká si nemala s čím spojiť. Cítila odmietnutie! Napriek tomu lízatko potrebovala. Zapozerala sa na ženu, ktorá stála za pultom. Bola súčasťou jej tajomstva, o ktorom by bolo, samozrejme, zbytočné hovoriť. Či už jej, alebo komukoľvek. A potom to prišlo: závatné uvedomenie, že sa podelila o svoje tajomstvo s celým národom.

Málokedy plakala, ale teraz sa rozplakala. Pred cudzím človekom, aj keď predavačka bola predsa súčasťou tajomstva, ktoré zanikalo... Zrejme nečítala bulvár.

*

Trvala na tom, že sa stretne iba v súkromí.

Stretli sa u neho. Objali sa. Objatie bolo vzájomné, avšak možno ona sa objímala precítenejšie. Že by si uvedomila, že už nemá nič, len vzťah s politikom?

Povedala mu o tom, ako sa rozplakala.

Ako sa na ňu pozeral, teraz v nej videl monogamiu.

Mal opätovnú chuť ju pobožkať, škoda, že už ju pobožkal spôsobom, ktorý nebol zapamätaniahodný. Napriek tomu v nich ten božk zostal ako memento.

Usadili sa v obývačke, kde už boli pripravené dve kávy. Ešte z nich stúpala para. Vedľa káv boli položené dve lízatka.

- Toto lízatko nechcem. Nie je v ňom naše tajomstvo.
- Naše tajomstvo je odhalené... - ako to povedal, ona ho prepichla pohľadom.
- Ľudia robia chyby, urobila som chybu.

Mal potrebu zamlčať, že aj on rozprával... Ale on to za chybu nepovažoval. Nakoniec, svojim spôsobom... už na to zabudol, keďže „holička bola taká jednoduchá“.

Teraz mu predsa „tajomstvo“ zachraňovalo politické body.

- Sex ti nechýba?
- Nie, - ale pomyslela na „svoje tváre mužov“. Výpoveďou si zobrala aj zmysel orgazmov. Teraz si nanútila zmysel vzťahu! - Raz som musela uveriť... - ale nedopovedala, lebo jej prišlo odporné to slovo „uveriť“...
- Uverila si konečne v náš vzťah? - chcel sa uistiť. - So všetkým, o čo sa v ňom hrá...?!
- Uverila... - zašepkala slovo, ktoré práve znenávidela. Pohľad jej padol na lízatko. On jej ho podal.

Napriek tomu, že v tom lízatku nebolo tajomstvo, rozbalila ho, a dá sa povedať, že proti svojej vôľy si ho vložila do úst, napriek tomu, že to urobila ona sama!

Ako mala lízatko v ústach, vedela, že tým, že už nie je kurva, stratila svoju silu.

Životná sila?

- Ja ťa vyslobodím... Dokážeme ľuďom, že máš veľké a správne srdce!

To posledné, čo chcela v jeho ústach počuť, boli slová o iných ľuďoch!

- Neverím v iných ľuďoch... Neverím v mužov, ktorých som privádzala... - záchranné povedala, chcela sa o tom presvedčiť, ale silu pravdy v sebe necítila.

Neprecit'ovala chuť lízatka, pod vplyvom vnútorného boja jej bolo úplne jedno, že líže lízatko.

On v jej lízaní videl obnovenie tajomstva! Nachádzal sa práve na ďalšom vrchole!

Zdvihla k nemu zrak, a spomenula si s akým odhodlaním a nádejou ho objímala. Teraz sa za to nenávidela. Preč bolo precítenie, že láska je tajomstvo! Preč bola odvaha, že on ju zachráni pred démonmi skurvenia sa!

- Až teraz z teba cítim tú pravú lásku... - zašepkal, ako by hovoril nejaké veľké tajomstvo.

Vytiahla si lízatko z úst, a položila ho do kávy, aby prekryla tú „novú“ chuť, ktorú konečne začínala precit'ovať...

*

„Akú pravú lásku, dočerta?“

Mala chuť urobiť niečo proti pravidlám. Hneď! Ale nič ju nenapadlo. V tomto smere bola zrazu prázdna, rovnako ako on?

Vstala, a s tým, že v ňom videla jedného z jej orgazmických mužov... ho pobožkala. Dlhú a výrazne. Bol to precítený bozk, ktorým si darovala presne to, čo potrebovala.

Vzrušilo ho to, pravé sexuálne zrušenie. Všimla si to, a urobilo jej to dobre.

– Bola v tom láska? – kacírsky sa spýtala.

Položil lízatko - tiež - do kávy, chcel zmeniť jeho chuť, ale nie preto, že by mu prekážala „nová“ chuť.

Vlastne nevedel prečo to urobil. Konal automaticky.

– Láska... - povedal akosi zasnene. Nesedelo mu to k jeho vzrušeniu.

„Poruš svoje pravidlá, nechaj sa viesť životom...“ - čosi v ňom mu šepkalo.

Pohľadila mu vlasy. Potom tvár. Potom prsia. Telom mu bola čoraz bližšie.

„Ak necítim lásku, nech cítim aspoň jeho telo... V panenskom tele je zázrak vidieť všetkých mužov, ktorí však tiež kedysi boli panici... Ved' ma, môj padnutý život!“

Pošepkala mu do ucha:

– Tento deň urobím veľkým. Staneme sa manželmi bez sľubu... - ak toto bolo všetko, čo mala, prečo do toho neďať maximum z toho, čo mohla?!

Bol paralizovaný, ale nemal sa prečo brániť. On veril v lásku, a na chvíľu nechcel byť politikom, ale iba mužom, z ktorého vyráža viera cez ženu, ktorá...

Vyzliekla mu košeľu. Kravatu mu nechala. Nedokázal sa spýtať prečo.

Ukazovák mu prešla po ústach. A znova ho pobožkala. A znova jej puklo v chrbtici. Výrazne. To ju ešte viac nakoplo!

Jej druhý bozk už vnímal akoby v nejakom polosne.

Vybrala jeho lízatko z kávy a dala si ho do úst. Objavila sa v nej spomienka na všetky jej sexuálne lízatká! Pousmiala sa, on si všimol to pousmianie sa, ale iba to dotváralo ten polosnen!

*

Keď mu rozopínala rázporok, nadýchol sa, a veľmi nevýrazne povedal:

– Nie...

Nerešpektovala ho, hnala ju dopredu najmä jej minulosť.

Chcela uvidieť jeho tvár pri orgazme. Prelomiť jeho tajomstvo, ktoré ju zvrátene stimulovalo.

Ak by často masturboval, necítila by také chvenie.

Robila ho rukou, rovnako ako desiatky mužov. Bola profesionálna, kde bola láska?

Vedel, že je to nesprávne, že takto sa láska nemá prezentovať... ale vzrušenie a pocity, ktoré ho viedli k orgazmu pokrývali to nesprávne. Niečo v ňom zomieralo.

Pôvodne s ním chcela mať styk, to chcenie vidieť jeho tvár pri orgazme len pre seba, mať nad ním absolútnu kontrolu, však zvíťazilo...

Vystrekol. Nedokázal uvoľnene zavzdychať.

– Nestali sme sa manželmi bez sľubu... - zašepkal.

Nevychutnala si jeho tvár, mal stále rovnaký pohľad, stále rovnakú mimiku.

Obaja boli sklamaný.

Vybrala si jeho lízatko z úst, a snažila sa naň zozbierať semeno, ktoré bolo na jej oblečení. Ticho ju pozoroval. Potom si ho opäť dala do úst.

Zvraštil tvár.

– Nepáčilo sa mi to...

Na jazyk sa jej tlačilo: „Teraz patíš k mojim mužom...“ - ale keďže bola sklamaná, a vedela, že nemôže... radšej mlčala.

Obliekol sa.

– Hra s lízatkami je krajšia a hlbšia, ako sex...

– Nebolo to milovanie. Chcela som ti urobiť dobre, ale napriek tvojmu orgazmu, nedokázal si sa uvoľniť.

– Bol to hriech.

– Čím?

Pozeral sa na jej opustené lízatko. Posledné, čo by chcel, bolo dať si ho do úst, ako ona mala teraz v ústach jeho lízatko...

– Láska často nemá nič spoločné so sexom... - zamyslel sa, postavil sa, a odniesol obidva poháre kávy.

*

Nechal ju na chvíľu osamelú v obývačke. Vytiahla si lízatko z úst, striaslo ju.

Ich sexuálny zážitok jej prišiel ako ich prvý bozk. A tento raz iba kvôli nej.

„Musí to byť všetko inak... Ale ako?“

Prezliekol si nohavice, ktoré mal od semena.

Pôvodne sa chcela cítiť ako kurva, ale teraz sa, so zbytkami jeho semena, ktoré lízatko nezachytilo, cítila iba ako nebezpečne použitá žena... A ešte k tomu ako použitá len vďaka sama sebe.

Vrátil sa na svoje miesto.

– Želáš si ešte niečo?

„Chcela by som zmeniť... zjemniť...“ - pomyslela si, ale odpovedala:

– Chcela by som nové lízatko... od teba...

Mal vážnu tvár.

– Nové lízatko, nová hra? Znásilnili sme našu lásku.

– Čo vieš o znásilnení lásky, keď si iba prijímal moje dotyky?

– Nechal som znásilniť... to krásne...

Niečo v nej ju viedlo do protiútok:

– Tvoja viera znásilňuje to, čo by mohlo byť krásne...

– To môže povedať len človek, ktorý nemá poňatie o sile viery.

– Mám vieru v lásku rovnakú ako ty! - a pozrela na lízatko vo svojich rukách.

– Viera v lásku... - a ironicky sa zasmial. Samého ho to prekvapilo!

Nerozmýšľala, jednoducho si lízatko dala do úst, stále s príchuťou...

*

Pozeral sa na ňu s nechut'ou.

- Nové lízatko nemám...

Zodvihla sa, nerozlúčila sa, zamierila k dverám. Obula sa. Mlčky ju pozoroval.

- Keď pochopíš, ozvi sa... - povedala mu, ako vychádzala z bytu. V ústach mala stále lízatko...

Napriek tomu, že už necítila na lízatku jeho semeno, lízatko nezhodila do koša.

Potrebovala zmenu, potrebovala vypnúť, potrebovala niečo nové, a tak zamierila do baru pre lesbičky, ktorý bol vzdialený len o dve ulice. Poznala ho, bola v ňom raz, alebo dvakrát.

Sadla si k baru. Objednala si whisky s ľadom. Dnes má chuť hrať dominu. Napraviť si chuť potom, ako *zlyhala domina vo vzťahu s politikom*. Netrvalo dlho, a vedľa jej miesta si prisadla prít'azlivá žena s výrazným mejkapom.

- Nie ste tá žena... z bulváru? - spýtala sa jej so záujmom. - Stále máte v ústach lízatko...

Premerala si ju.

- Lízatko bolo veľké tajomstvo, a už nie je... - túžila porušiť pravidlá, a tak jej rozpovedala dnešný príbeh. Bolo v tom akási zvrátenosť, ktorá ju prít'ahovala.
- To už nikomu nehovorte...
- Prečo?
- Panic sex nepozná, a v určitom veku je už panic choroba...
- On sa tak rozhodol kvôli svojej viere... - netušila prečo ho háji.
- Nenašiel svoju polovičku...
- Kvôli lízatku... Stále veril v tú jedinečnú lásku medzi nami...

Žena sa pousmiala:

- Myslíte? - a pohladila *kurvu* po tvári. - A vy ste verila čomu, keď vás opísali ako kurvu?
- Neverím ničomu...

Žena sa nahla ku *kurve*, a pobožkala ju. Takýto mal byť prvý božk medzi nimi!

- Prečo?
- Potrebuješ vyslobodenie, a ja ti ho dám!

Zmena z vykánia na tykanie ju striasla, netušila prečo.

- Nepotrebujem vyslobodenie, potrebujem takú lásku, ktorá ma obháji... Ale je také možné?
- Každý má právo veriť na lásku, len keď lásku prežijeme, čo z nej zostane v spomienkach?

Zazvonil jej mobil. Pozrela na displej, bol to politik. Zabl'adela sa na ženu vedľa seba, nahla sa k nej, a pobožkala ju. Ten božk jej pripomínal jej dnešný božk, len politik, zrejme z neskúsenosti, nevedel, ako spolupracovať?

Mobil stále zvonil.

*

Keď odišla, sadol si v obývačke a ticho sa rozplakal.

Stratil všetko, čomu veril.

„Je to tragédia...“ - postavil sa, a niečo ho viedlo do kuchyne, kde si v jej káve všimol nedolízané lízatko. Dal si ho do úst. Pomohlo mu to. Už necítil takú veľkú bolesť.

Bol schopný si pustiť televíziu ako záchranu. Práve videl scénu, v ktorej sa bozkávali. Pri spomienke na jeho bozky s *kurvou* ho striaslo.

„Všetko je to jedna veľká prehra...“

Necítil lásku? Jeho podvedomie ho viedlo...

Zase sa rozplakal.

Jeho túžba po láske bola takmer neprekonateľná, ale narazil na realitu fyzického orgazmu, ktorému sa nevyhol. Boli to pocity ukojenia verzus „nepoškrvnená“ láska. On však už na čistú lásku nemohol pomyslieť... Utrl si slzy. Vykrikol:

– Chcem veriť na lásku medzi nami! Chcem veriť na zázrak!

Niečím mu jeho výkriky prišli smiešne, ale vytrval.

Orgazmus ho priťahoval, ale bolo v tom čosi zvrátené, aspoň podľa neho.

Zrazu začal snívať o tom, ako ho robila. Láska sa stratila? Dostavila sa však erekcia. Túžba.

„Ak som už spadol, teraz je to už jedno...“

Sníval, bol triezvy... Nalial si whisky. A vypil na ex. A nalial si ďalšiu. Pomohlo. Alkohol zachoval jeho erekciu. Bola v tom zvrátenosť, ktorú práve potreboval!

Stále sníval o tom, aké by to bolo, ak by v jej „robení rukou“ bola láska, ktorú... chcel cítiť, a tak ju cez všetko, čo teraz robil, cítil!

Masturboval a sníval o nej. Sníval o jej pohľade, sníval o jej skazenosti, sníval o tom, že zachráni jej telo, jej dušu... A teraz, s penisom v rukách, zachraňoval zlý pocit, ktorý mal z prvého orgazmu.

Tu mu bolo jedno, že pácha ďalší hriech. Ukojenie je často silnejšie ako pocity hriechu.

Veril v život, veril v ich pokračovanie!

*

Sedel v obývačke, v ruke whisky. V rukách mobil.

Sedela v lesbickom bare, v ruke whisky.

Mobil stále zvonil.

Niečo v nej hovorilo: „nezdvihni“, niečo zase: „nebuď krutá, v živote si už bola krutá dosť...“

Každým orgazmom si bola k mužom krutejšia...“

Zdvihla. Žena vedľa nej sa nepokojne nadzdvihla z barovej stoličky.

- Už viem, že v tom, čo si robila... bolo niečo, čo som nezachytil po prvý raz... Preto som to musel urobiť ešte raz, a sám...
- Ty si masturboval?

*

Kúpila štyri nové lízatka, v stánku. Predavačka ju vôbec nezaujíkala. Nezáužíkala ju ani chuť lízatiek, mala svoj cieľ.

– Tak predsa vás tie nové oslovili?

Iba sa trpkó pousmíala.

*

Kúpil dve nové lízatka, v stánku. Predavačka ho ani v najmenšom nezaujímala. V podstate ho nezaujímala ani chuť lízatiek. Nemal nejaký pevný cieľ, prečo ich kupuje.

- Aj vaša priateľka kúpila... asi pred hodinou.
- Vidíte, máme niečo spoločné, - a ani sám nevedel, či to myslí vážne.

*

Stretli sa u neho v kancelárii.

Mlčky sa im stretli oči. Chcela pokračovať, ale kvôli čomu? Chcel pokračovať, ale kvôli čomu?!

Vytiahla jedno lízatko z vrečka, a položila ho na jeho pracovný stôl.

Dlho sa na to lízatko pozeral. Potom k nej podišiel. Objal ju. Prehrabal sa jej vo vlasoch.

Nemala hlbší dôvod, nemyslela na svoju minulosť, vo vedľajšej miestnosti bola predsa jeho asistentka, ale zavítala do nej chuť sa mu odovzdať.

„Teraz už medzi nami nejestvujú žiadne pravidlá, teraz už vlastne môžem všetko...“ - pomyslel si, ako ju pobožkal. A bol to bozk, ktorý prekonal lesbičku z baru. A bol to bozk, ktorý ho vrátil do hry. Pred jej podvedomím, ktoré jej vládlo.

Už mal len dve cesty, a vybral si...

Asistentka si *náhodou, ktorá nikdy nie je iba náhoda*, všimla, že sa bozkajú, potichu zavrela dvere.

„Ak už som bol hriešny bez manželského sľubu, teraz už vlastne môžem všetko...“ - doznievalo v ňom, ako sa jej dotkol pravého prsníka cez jej blúzku. To, čo ho viedlo, je v každom mužovi? Skôr či neskôr sa to prejaví?!

Na jeho bozk vášnivo odpovedala.

Rozopla si sukňu, to, čo ju viedlo... nie je v každej žene?!

Rozopol si rázporok...

Zvieracie reflexy v ňom ho zoznámili s jej pošvou. Nechal im absolútne voľný priebeh, nezaoberal sa rozoberaním situácie, nekonal ako slobodný človek, konal ako... Ako?

Úprimná sexuálna energia sprevádzala ich krátku intenzívnu súlož.

Nedosiahla orgazmus, ale ukojilo ju to svojim spôsobom.

Vystrekol, ale necítil pri tom nič filozofické, nič, čo by mu „vysvetlilo“ zázrak toho okamihu pre potencionálne pokračovanie prírody a zrodenia!

– Tak toto bolo čosi... - zašepkala, ako si napravovala sukňu.

Zrazu zostal ako obarený, tá zvierackosť na neho práve dopadla v plnej miere. Nezažil žiadny veľký postorgazmický stav, žiadne osvietenie mysle, keď už – údajne – môže všetko...

Pobožkala ho. Cítila sa naplnene s jeho semenom v tele.

Bozk nedokázal prijať. Zrazu precítil, že nemôže všetko! Že Boh jestvuje, a on bol zvieraťom, ktoré nikdy nebude mať zrkadlo. Lenže teraz je opäť človek, ktorý má tisícky zrkadiel!

– Bože... - zašepkal.

A ona myslela, že z opojenia.

*

Stála pred zrkadlom, s lízatkom v rukách, prišlo jej to smiešne.
Zahľadela sa na seba, poriadne, do hĺbky. Tvár sa jej nezvrátila.
Dala si do úst lízatko... „Z lásky...“
Pozorovala v zrkadle lízatko, a potom sa zahľadela ešte raz sama sebe do očí:
Tvár sa jej zvrátila, niečo ňou prešlo.
„Všetko sa zmenilo. Čim je teraz medzi nami lízatko?!“

*

V kúpeľni si opláchol tvár, vo vrecku našiel lízatko – od nej.

V zrkadle sa zapozeral na svoju tvár, prišla mu niečím cudzia.

„Lízatko bude záchrana...“ - ale tejto myšlienke veľmi neveril, napriek tomu si dal lízatko do úst.

Dlhšie sa zapozeral na seba.

Tvárou mu nepekne šklblo. Rýchlo vytiahol lízatko z úst...

*

Čo im ostalo?

Prechádzali sa spolu po mestskom parku, a nedokázali sa držať sa za ruky.

Ani jeden nemal lízatko – aspoň vo vrecku.

– Nedostala som menštruáciu...

Zahľadel sa na ňu, mal pocit, akoby hľadel do zrkadla, po prvý raz, mal pocit akoby pred sebou videl lízatko, na ktoré nemôže siahnuť....

Odvtedy, čo spolu súložili, sa zmenil jeho pohľad na ňu.

Zrazu bol dospelý muž, a ona bola - iba - dospelá žena.

– Chcem povedať, som tehotná...

Zastavil sa. Dotkol sa jej tváre. Mal erekciu. Tá správa ho vzrušila!

Objal ju, chcel, aby vedela, že má erekciu. Ale ona si, samozrejme, nič nevšimla. Myslela len na seba.

Chytil ju za ruku, v sekunde pocítil zmyselnú blízkosť.

- Tak predsa to malo nejaký zmysel, - po chvíli povedal.

*

Čo mu ostalo z jeho viery?

Boli spolu na jeho byte.

Zapálil sviečku.

Jej tehotnosť vrátila do hry lízatka.

Sedeli oproti sebe, a mali ich v ústach...

Pozerali sa jeden druhému do tváre, ani jednému tvárou nešklblo. Boli v tom spolu?

– Naozaj musí jestvovať predurčenie... - povedal na vrchole precítienia: „Bože, budem otec!“
„Čo mi ostalo z môjho skurvenia sa?“

– Lízatka sú v našom prípade dar od Boha...

Ktovie prečo sa bolestivo pousmiala? Tá bolestivosť bola nepostrehnuteľná...

*

Čo jej ostalo?

Vliezla do jeho vane. Ešte sa spolu nekúpali. Bol to jeho nápad.

Nepovedala mu, že jeho nahosť vníma rozporuplne.

Nechcela odmietnuť, ale ak by s ním nečakala dieťa, odmietla by.

Sedeli oproti sebe.

- Vydáš sa za mňa? - usmieval sa na ňu. Nečakal odmietnutie. Jeho láska dostala predsa zmysel!

Dlhšie mlčala. Na jeho úsmev neodpovedala.

Chápala, že už ich vzájomná nahosť je akýmsi záväzkom.

- Prosím, zostaňte takto... Zostaňte... - preglgla na prázdno, - ...priatelia...

Na obvode vane boli položené dve lízatka. Pozrel na ne. Pozrela na ne.

Stratil akúkoľvek chuť. Ona si zobrala do rúk jedno z nich. Rozbalila ho, a vložila mu ho do úst.

Sotva otvoril ústa.

On to s tým druhým lízatkom nedokázal.

*

Ak láska splodí dieťa... Ale splodila láska aj v ich prípade?

Nemyslí si, že ju oplodnila láska.

Je sama vo vani vo svojom byte.

Nevie prečo, ale sníva o chuti starého lízatka.

„Prečo muselo zaniknúť?“

„Už s ním nemáme nič spoločné... A moje tehotenstvo už vôbec...“

*

Nie je naivný, keď si myslí, že to bola láska, kto ju oplodnil cez jeho konanie...?

„Už nie som panik, už nie som v láske naivný!“

Je sám vo vani, prvýkrát sa kúpe odvtedy, čo sa kúpil spolu s ňou.

Prekvapivo, vytesnil, že sa s ním nechce – zatiaľ – zosobášiť. Nerozumie jej, aspoň si nemyslí, že je zlatokopka.

Chvíľu sníva o starom lízatku. Ani nie o jeho chuti, skôr o tom symbole. Nakoniec si však pomyslí:

„Bolo to nové lízatko, ktoré stálo pri zrode...“

„Nebola to súlož, bol to zrod!“

*

Stačí, že nosí jeho dieťa, načo byť s ním?

Nuž, musí byť s ním, teraz, keď je bez práce. Najradšej by žila v izolácii.

Prekáža jej jeho vyvolená láska.

„Určite v jeho oplodnení nebol Boh...“

Kráčajú v parku.

Sú v jej byte.

Sú v jeho byte.

Len jeho kancelárii sa po „jej úlovku“ vyhýba...

- Boh nás vedie... Dal nám dar!
- Ak je Boh vo všetkých oplodneniach sveta, ktoré je to vyvolené?
- Naša láska trvá už od detských liet, hádam od prvého darovania lízatka... Boh to videl, a obdarí naše dieťa veľkým talentom!
- Tak to zrejme nefunguje... - teraz, tehotná, má väčšiu silu *bojovať* proti jeho fundamentálnej viere, ktorá tak či tak dostala trhliny jeho sexuálnym správaním... Ale práve preto ju ešte vystupňoval?!
- Mala by si cítiť Boha, je v tebe, je v tvojom dieťati... Ak necítiš zázrak, to neznamená, že sa ten zázrak nestal!
- Tvoja viera v Boha z teba robí hlúpejšieho človeka! - teraz, tehotná, je oveľa viac racionálna. Boh a racionalita... údajne nejdú k sebe. Len údajne?!
- Darujem ti Bibliu...
- Ďakujem, mám jednu po matke, - ale už ju dlho nedokázala otvoriť. Momentálne je blízko k precíteniu, že sme iba biologické stroje, a tak ju ničím nezaťažuje jej „bývalé“ skurvenie sa...
- Len Boh dokáže odpustiť tvojmu...

Skočí mu do reči:

- Čomu? - a chytí sa pritom za pomaly sa zväčšujúce brucho.
- Ved' ty to dobre vieš aj sama, - teraz, keď už nevykonáva jej spadnutú činnosť, má odznova pocit, že má nad ňou veľkú prevahu.
- Naučilo ma to najviac o živote... Dalo mi to niečo, čo obyčajný človek nepochopí, - teraz, keď už nevykonáva jej spadnutú činnosť, je menej náchylná na Božie odpustenie... Akoby démoni odišli. Len akoby.
- Viem, aká si bola vtedy. Viem, aká si teraz. Je to rozdiel. Boh ma vypočul...

Útočne vyštekla, dala tomu voľný priestor:

- Boha ťa vypočul, keď si ma oplodnil... Bol to Boh, nie tvoje konanie, nebol si to ty a ja!

Už tri dni ani jeden nemal v ústach lízatko.

V jeho Božom svete mu to akosi nechýba... Zabúda na to.

V jej novom ateistickom svete jej to akosi nechýba... Zabúda na to. Keď bola kurva, bola minimálne agnostik, napriek tomu, že o tom nevedela!

*

Nemá žiadnych priateľov.

Žije pre koho? Je rozhodnutý, že bude žiť pre dieťa... On, otec!

Je pevne odhodlaný, že mu dá do daru lízatko, hneď ako bude dieťa schopné lízať, že ho naučí o tajomstve!

Boh a lízatko!

*

Nemá žiadnych priateľov.

Žije pre koho?

Najbližší jej boli muži, ktorí ju milovali? „Dočerta, a čím?!“ A čo politik? Škoda, že splodenie dieťaťa neznamena hneď aj metafyzický kontakt s oplodniteľom...

Opäť sa pýta – takmer každý deň:

„Čo máme vlastne spoločné?“ Lízatko ju už nenapadne.

Bola by rozhodnutá, že bude žiť pre dieťa, ale vie, že deti sú svojbytné bytosti. Že budú nakoniec milovať v dospelosti iba podľa seba... Tak budú?!

Bezbranné ju nepríťahuje. Čo by malo byť také príťažlivé na bezbrannom? Teraz s bruchom rozmýšľa, aká bude matka.

Nič z toho ju neláka. Chcela by povedať, že ju to prekvapuje, ale nie je to tak.

Je pevne odhodlaná, že ak dá dieťaťu niekedy lízatko, o tajomstve mu nič nepovie. Prečo by mala?

*

- Ako nazveme dieťa? - pýta sa politik.
- Dala by som prednosť prvému dojmu, keď ho uvidím vedľa seba v pôrodnej sále...
- Škoda, že sa nemôže volať Lízatko... Ale na nejakom mene by sme sa mali dohodnúť dopredu, predsa mu nebudeš dávať meno iba ty.
- Prečo nie? Ja som matka.
- Nerozumiem... Prečo vynechávaš otca z hry?

Lízatko jej nebolo nikdy cudzejšie, ako v tento deň.

*

Rodila.

Bola zvyknutá na duševnú bolesť, pre ktorú nemala presné meno, ale určite súvisela s jej skurvením sa, takže fyzická bolesť sa svojim spôsobom dala zniesť.

Počas celého pôrodu nevyslovila ani jedno slovo, na politiku nemyslela, podľa všetkého v tom bola sama.

Keď uvidela dieťa, bola prázdna.

Vyslovil, keď ho uvidel:

– Panebože, dieťa...

Myslel, že konečne v niečom v jeho živote vyhral Boh.

„Lízatko sa stalo dieťaťom!“